



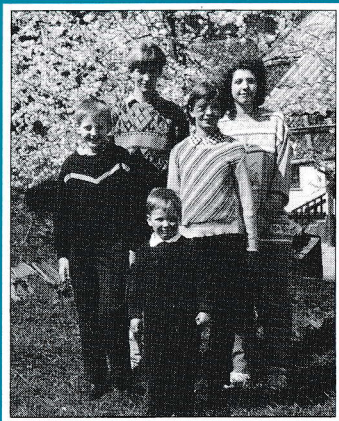
glasilo za salezijansko družino

leto 1994

Salezijanski vestnik

številka

3



Družina Jakopič

SALEZIJANSKI VESTNIK 3/94
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižnice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alajzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje
med publikacije, za katere se
plačuje 5% davek od prometa
proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z
dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V sloven-
skem jeziku izhaja od leta 1904. Po
svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezi-
kih (letna naklada je preko 10 milijo-
nov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja šestkrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine do-
ma in po svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik
je don Boskov dar vsakomur, ki
ga želi, torej zastonj. Hvaležni pa
smo za vsak dar, ki nam pomaga
pri kritju stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Ne moremo pogrešiti, Marija nas vodi!, je izraz don Boskove vere in izpoved njegovega zaupanja. V mesecu maju, Marijinem mesecu, se ji zaupajmo kot don Bosko: pustimo ji, naj nas prime za roko in nas vodi skozi življenje! Prav to bomo skušali doživljati ob praznovanju Marije Pomočnice v njenem svetišču na Rakovniku. Letos mineva 90 let od blagoslovitve temeljnega kamna in 70 let od posvetitve svetišča. To so leta, ki pričujejo o Marijinih uslišanjih na tem milostnem kraju. Samo zazrite se v zahvalna srca, ko pridete pozdravit Marijo!

Letos se spominjamo še ene 90-letnice, našega glasila Salezijanskega vestnika, namreč. O tem bomo spregovorili v naslednjih številkah Vestnika. Sv. Janez Bosko naj varuje vse člane salezijanske družine in jih po svojem glasilu povezuje v eno srce in enega duha.

Menim, da je tudi ta številka Vestnika pestra in vam bo postregla z branjem. V njem bo vsak našel kaj zase, starejši in mlajši; tako mi tudi mnogi pišete, da ga berete vsi po vrsti. Bog daj, da bi bilo tako!

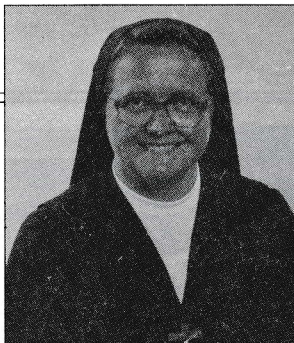
Gotovo bodo zanimive misijonske strani, pa o mladini in vzgoji, tudi rubrika družine in drugo; toliko tega, da vam ne bo nerodno, če ga ponudite še komu, ki ga ne pozna. Veseli smo, da nas mladi laiški misijonarji, ki so se v prejšnji številki predstavili in poslovali, sedaj že pozdravljajo s Papue Nove Gvineje, kjer zavzeto delajo v mladostni velikodušnosti. Ko bi le znali prihajati pred mlade s pravimi ideali in jih zanje navduševati, kar bi morali storiti predvsem starši in vzgojitelji. Najbolje tako, da sami gradijo na vrednotah, ki temeljijo na evangeliju.

Ne samo ob molitvenem dnevu za duhovne poklice, tudi sicer veliko molimo za nove duhovne poklice. Pa za našo domovino! Doma smo večerni molitvi vedno dodali tudi namen: "Za zdravje, pravo pamet in Božji blagoslov!" Pravo pamet in Božji blagoslov izprosimo vsem, ki vodijo mlado slovensko državo in odločajo o njeni usodi.

Ker vas v maju vabim k Mariji Pomočnici na Rakovnik, vam tokrat kličem:

Nasvidenje!

Tone Ciglar



SREČO JE MOGOČE DOSEČI!

To je temeljno sporočilo življenja s. Magdalene Morano. Pravi nam tudi:
Srečen si lahko v salezijanski družini.
V njej lahko dosežeš večno srečo!

Pomembno je le, da brez omahovanja in izmikanja slediš klicu, ko zaslutiš na sebi Jezusov pogled.

S. Magdalena Morano je tak Jezusov pogled začutila pri štirinajstih letih. Svoj korak je usmerila k njemu. Zvesto in z veseljem je opravljala svoje vsakdanje dolžnosti. Ni padla v malodušje, ko je morala dolgo vrsto let čakati na priložnost, da mu dokončno sledi. Skrb za mlajše člane družine, pomoč zgodaj ovdoveli materi in aktivna vključitev v življenje župnije, so ji narekovali neutrudno delavnost. Z vsem žarom svoje mladosti se je predala vzgojnemu delu v vrtcu in nato v osnovni šoli v bližnjem Montaldu. Otroci in starši so jo imeli radi, vsi na vasi pa spoštovali in jo cenili. Ob njenem odhodu k sestram je župnik potožil, da mu bo v pastoralni manjkala bolj, kot če bi izgubil kaplana.

Ko je po don Boskovem nasvetu vstopila k hčeram Marije Pomočnice, je še utegnila spoznati sv. Marijo Mazzarello. Tudi ob njej je lahko doživela, da je naša globoka sreča odvisna od mere naše svetosti, to je skladnosti našega življenja z Božjo voljo.

Sreča in svetost namreč hodita v korak.

Hranita se z molitvijo, kažeta v dobrih delih.

Od njiju pa se zlahka in skoraj mimogrede lahko oddaljimo, če v osebni veri in morali odobravamo in sprejemamo kompromise, če namesto načelnosti in poštenosti povečujemo pragmatičnost.

"Bodi mrzel ali vroč!" (Raz 3, 15). Ali je možno srečo - svetost in mlačno prilagodljivost ugodju doživljati hkrati?

S. Magdalena Morano nam s prepričljivostjo svojega življenja zagotavlja, da ne. Ta nova blažena salezijanske družine nam s svojo značilno odločnostjo izprosi nove luči in obnovljenih moči za hojo po poti, ki zagotovo vodi k sreči in večnemu življenju. Z Jezusom tudi ona pravi:

Spolnuj zapovedi!

Če pa te Jezus kliče še bliže hoditi za njim, se ne obotavljaj. S tem vabilom ti želi podariti tudi večji delež sreče.

s. Brigita Zelič
inšpektorica HMP

**PAPUA NOVA GVINEJA**

Hvala Bogu sta v petek, 11. februarja 1994, v Vunabosko srečno prispela naša laiška misijonarja. Na letališču sva ju sprejela z bivšim ravnateljem. Oba sta bila od vožnje precej utrujena in zelo vesela, da sta prišla na kraj, kamor sta si želela. V misijonu so ju vsi z velikim navdušenjem in petjem lepo sprejeli. Zvonka se pridno suče po kuhinji, ki jo vso preureja; pripravljala nam obroke, ki jih do sedaj nismo bili vajeni. Uroš pa se je naselil v mehanični delavnici, kjer bo od začetka pomagal, pozneje pa bo poučeval.

Oba se dobro počutita in sta pozabila na domotožje.

Lep pozdrav vsem.

Jožko Kramar SDB

Vunabosko, 20. februarja 1994

N.B.! Misijonarka Elizabeta Zadavec je srečno prispela 19. marca 1994 in se vključila v ekipo misijonarjev.

ji so posebno pozornost posvetili tudi vsem starejšim v obeh župnijah, težko bolne pa so obiskali po domovih.

Vsi upamo, da bodo bogate besede naših misijonarjev še dolgo odmevale v naših srcih in nas napolnjevale in krepile v vsakdanjem življenju.

Hvaležni farani obeh župnij se voditeljem za njihova prizadevanja iskreno zahvalujemo. Naj jim Bog daje moči, da bodo seme Božje besede tako uspešno trosili tudi drugod.

Martina Šetina

DUNAJ**JUTRIŠNJI
DON BOSKO
EVROPE**

Dunaj, 24. - 28. marca 1994: "Mladi Evrope - salezijanci Evrope." To je bil delovni naslov študijskega srečanja za predstavnike salezijancev od Portugalske do Ukrajine, od Irske do Hrvaške. Ni

ČEMŠENIK**MISIJON
V ČEMŠENIKU
IN ŠENTGOTARDU**

Pod nazivom "Kristus - vir družinske sreče" je od 4. do 13. marca 1994 v Čemšeniku in Šentgotardu potekala slovesnost svetega misijona kot duhovna priprava na slovesnost nove maše, ki jo bo imel naš rojak, salezijanec Peter Polc letos julija v Čemšeniku.

Sveti misijon so vodili trije salezijanski duhovniki: g. Ciril Slapšak, g. Jože Pozdrec in g. Janez Počtnik.

Oratorij za otroke, srečanja z mladino in najrazličnejši govori, vse to je prispevalo k temu, da smo v desetih dneh svetega misijona prejeli obilo duhovnega bogastva, poleg tega pa so viditelji ponesli med nas tudi veliko mero dobre volje, razumevanja in sproščenosti, kar bo prav gotovo dodatno pripomoglo k uspehu svetega misijona. Misijonar-

**RADENCI****BLAGOSLOVITEV
MLADISKEGA
CENTRA**

Ko so gradili novo cerkev sv. Cirila in Metoda, so po takratnih predpisih morali pod cerkvijo zgraditi zaklonišča, kar je pomenilo dodaten velik strošek.

Stvari so se na srečo zaobrnilo tako, da so sedaj te prostore lahko toliko preuredili, da bodo služili potrebam mladinske pastorale. Inšpektor g. Stanislav Hočevar je 13. februarja 1994 blagoslovil prostore Salezijanskega mladinskega centra v veliko veselje mladih in odraslih. Mladi naj po don Boskovi zamisli rastejo v dobre kristjane in poštene državljane.

manjkalo izsledkov različnih raziskav o mladini Evrope, kakor tudi ne razmišljanj, izmenjave izkušenj, molitve, premišljevanja.

Eno je gotovo: mladi, tudi mladi salezijanci, si želijo dobrih skupnosti. Želijo si čim več in čim lepšega sodelovanja med vsemi skupinami salezijanske družine. Zelo jih privlači don Bosko; ne samo tisti, ki je opisan v zgodovinskih knjigah, marveč tisti, ki žari iz svojih sporočil. Preprosto slutijo, da je njegov preventivni sistem zagotovilo srečnega življenja. Ugaja jim, da je dal poudarek na bistveno, na osebne odnose in ne na hladen sistem.

Mladi Evrope, tudi tisti, ki bi radi šli za don Boskom, pričakujejo od vseh nas starejših, da bomo solidarni z njimi. Da bi našli čas za pogovor in petje z njimi; da se bomo z njimi veselili, praznovali, pa tudi cenili tihoto, mir in naravo.

Srečanje na Dunaju je velik klic vsem članom salezijanske družine: vsi smo odgovorni za tiste, ki jih Bog kliče v svojo službo. Posebej ne bo zadostovalo več le tu in tam vzdihniti kratko molitvico za dobro vzgojo redovnikov in duhovnikov!

Stanislav Hočevar

ŽELIMLJE

POST - VELIKA NOČ 1994

Praznovanje je sestavni del življenja vseh, ki obiskujejo Gimnazijo Želimlje. Mnogi poznate kulturne večere, razstave, športne prireditve in vendar za mlade ni samo to praznovanje.

V postu ni bilo praznikov, ki bi se na zunaj lahko tako imenovali. Praznovali smo delovno in molitveno. Vsaka skupina si je zadala delovno nalogo. Resnično je bil praznik, ko je človek gledal mlade, ki so s krampi, lopatami, čistili, predvsem pa z veseljem preživljajo svoj prosti čas. Postni čas tako ni spreminjal samo nas samih, temveč tudi okolico. Povezanost je rastle vedno bolj tudi v molitvi. Zaključili smo jo na veliki terek zvečer s križevim potom. V hladnem večeru so nas grele misli, ki so jih pripravili sami mladi. Križ, ki

smo ga nosili po poteh okrog šole, nas je spominjal na Kristusa, ki nam pomaga nositi vsakdanje križe.

Tako ni bilo težko globoko doživeti velikonočne praznike. Še polni vtisov praznovanj doma, smo imeli prvi skupni večer po vrnitvi od doma velikonočno slavje. To slavje je resnično izvenelo v prepevanje aleluje in v radost ob Gospodovem vstajenju. Skupna maša nas je združila z učencema na poti v Emavs in nam pomagala v vsakem izmed nas prepoznati poveljčane-ga Kristusa. Ta radost se je nadaljevala v skupni večerji. Veselje je prekipevalo in prevzelo tudi že manj mlade.

Tak način življenja in praznovanja mnogim pomaga, da lažje prenašajo napore v šoli, ki se vedno bolj bliža svojemu zaključku.

RUANDA



Iz Ruande so se srečno vrnili misijonarji: Gusti Horvat, Danilo Lisjak in Jože Mlinarič.



PORDENONE

OBISK NA DRUGI STRANI MEJE

Pordenona jeseni obiskali Želimlje.

Spored obiska je obsegal ogled oratorija, mladinskega centra in srednje šole, povratno tekmo v košarki (in našo že drugo zmago) ter molitveno in družabno srečanje v pesmi in igri.

Ker smo se srečali že drugič, smo si z mnogimi že pravi prijatelji. Nekateri si tudi dopisujemo.

Tudi tokrat smo čutili, da jezik ni ovira za sporazumevanje in navezovanje prijateljskih vezi. Pomagali smo si delno z italijanščino, ki se je nekateri učimo, delno z angleščino. Ob obisku oratorija in mladinskega centra smo začutili izjemen pomen te ustanove, saj v njej mladi lahko koristno preživijo svoj prosti čas, se vključijo v številne dejavnosti, spoznajo mnogo prijateljev in tako obogatijo svojo mladost.

Čas našega obiska je prehitro minil. Vračali smo se (prek Benetk) z najlepšimi vtisi o odprtosti in gostoljubnosti naših italijanskih prijateljev in trdno odločeni, da se kmalu zopet srečamo.

M. L.



HMP

SAMO ŽIVLJENJE DAJE ŽIVLJENJE

Pomlad je tu, čas brstenja in rasti. Vse, kar je preživelo in kljubovalo zimi, oživi v novi moči in naznanja novo rodovitnost.

Človek, ki opazi in doživlja v sebi to čudovito skrivnost narave, čuti, kako se tudi v njem življenje prebujata ter sili v rasti. Zatrepetava v pričakovanju in upanju.

V ozračju pomladnega pričakovanja je v tem obdobju tudi redovna družba hčera Marije Pomočnice. Tri leta so minila od zadnjega vrhovnega občnega zbora, na katerem nam

za potrebe bližnjega, iznajdljivi v iskanju rešitev, vztrajni v posredovanju, je več kot aktualen tudi za naš čas in za naše poslanstvo. Prav tako nam je luč tudi njen odnos do življenja, ki je optimističen in poln zaupanja, saj ve, da vsa človeška prizadevanja, ki so v skladu z Božjo voljo, podpira Božja moč.

Ko se v osebnem in skupnem preverjanju soočamo s stilom našega življenja, nam torej prihaja nasproti Marija. Prihajajo pa tudi mladi, njihovi starši, naši sodelavci in tudi oni nas lahko nagovorijo. Povabile smo jih, naj odkrito spregovorijo o tem, kako nas vidijo v našem življenju in delu, o potrebah, ki jih me ne vidimo ali jim nismo kos. Iščemo poti, kako bi skupaj z njimi gradili



naši karizmi. Med temi je za naš čas, v katerem živimo, zlasti pomembna apostolska razsežnost našega Boga posvečenega življenja. To terja od nas iskreno razpoložljivost za poslušanje Božje besede in Božjega Duha v nas, da bi, prenovljene v miselnosti, znale oznanjati Boga svetu, ki hrepeni po odrešenju.

Solidarnost je možna, če sprejemamo življenje kot dar, ne le zase, pač pa za skupnost in okolje zunaj nje. Solidaren je tisti, ki je vedno in do vseh enak, ki je pripravljen deliti to, kar je in kar ima ter je odprt in ustvarjalen v širjenju kulture življenja.

Vsi ti trenutki našega razmišljanja ter soočanja s seboj in z drugimi so torej trenutki srečanja z življenjem. To življenje se poraja od znotraj in je zato zunanjemu očesu tolikokrat nevidno. Kljub temu ugotavljamo, da je kali življenja veliko, več kot senc, ki ga hočejo zadušiti, zato kot Marija z optimizmom gledamo v prihodnost.

s. Mira Peče



je bila med drugim zaupana tudi naslednja naloga: prenovimo naš stil življenja ter gradimo srečne, odprte in solidarne skupnosti.

Sedaj je tu čas preнове. To je za nas čas soočanja z življenjem, ki je v teh letih raslo, dajalo sadove ali pa, Bog ne daj, usihalo in životarilo.

Že vse leto nas v tem samoopažovanju spremlja vodilo: skupaj z Marijo pregledajmo pot, ki so jo prehodile naše skupnosti, in v luči Božje besede odkrivajmo kali življenja in sence smrti, ki še vedno ostajajo, ter dajajmo pogumne odgovore na potrebe in pričakovanja mladih.

Božja beseda, ki na tej poti preverbe razsvetljuje našo inšpektorialno skupnost, je evangelijski odlomek o svatbi v galilejski Kani (Jn 2, 1 - 11). Lik žene, ki ga v tem odlomku odkrivamo v Mariji, - odprti

kvalitetnejše življenje v nas in okrog nas, zlasti v mladih.

Močne spodbude za odkrivanje in za rast tega življenja nam je ob svojem nedavnem obisku zapustila tudi predstojnica iz Rima, mati Matilde Nevares, ki še na poseben način spremlja oblikovanje sester v družbi hčera Marije Pomočnice.

Skupaj z nami je razmišljala predvsem o trinomu: srečne - odprte - solidarne skupnosti in poudarila zlasti naslednje:

Sreča se poraja iz notranjosti tedaj, ko oseba odkriva smisel svojega življenja in cilje, za katere živi. Življenje te osebe postane pomenljivo za druge in zlasti ustvarja srečnejšo skupnost, kateri pripada.

Odprtost se nanaša med drugimi tudi na vrednote, ki so lastne



DBP

ČE STE POKLICANE

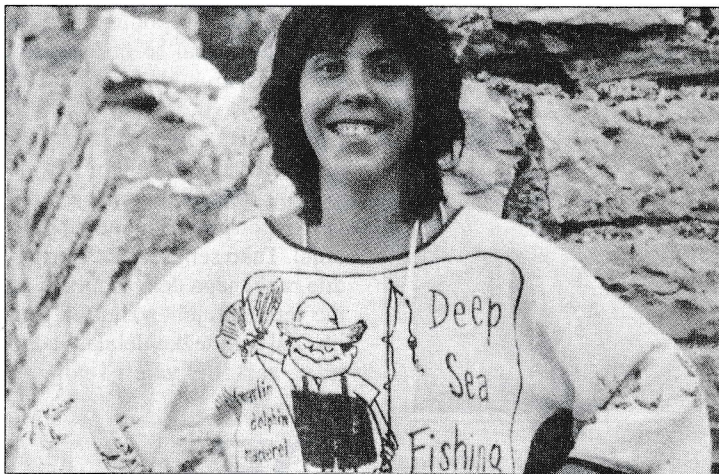
S poštovani, verjetno ste že opazili, da se don Boskove prostovoljke zadnje čase večkrat oglašamo v Salezijanskem vestniku. Uredništvu se zahvaljujemo za objavljene prispevke. Z njimi v pisni besedi govorimo širši krščanski javnosti. Na ta način želimo potrkati na srca deklet, predvsem tistih, ki so verna, ki zaupajo v Boga in se ne mislijo poročiti.

Jaz sem eno takih deklet. Nisem poročena, sem dekle močne vere, ki sem imela to srečo, da sem se na skrivnosten način srečala s salezijanci in spoznala duhovnost don Boskovich prostovoljk. Bogu sem hvaležna za to veliko milost, da sem



se smela pridružiti skupini don Boskovich prostovoljk. Sedaj se pripravljam na zaobljube.

Don Boskove prostovoljke smo dekleta, ki hodimo v službo, smo dekleta kot vsa druga, samo da smo srca darovala Bogu. Izbrane smo, da na poseben način pričamo za Kristusa in dosledno, kot laikinje, živimo vrednote vere. Naše posvečenje je tajno in to nam omogoča večje uspehe pri apostolatu. Don Boskove prostovoljke smo tako lahko sol, luč in kvas sredi razkristjanjenega in ateističnega sveta.



Zato, draga dekleta, če ste stare od 25 do 35 let, pridite v našo ustanovo, pridite delat v Gospodov vinograd. Če čutite v sebi podobne želje in mislite, da vas Bog kliče v tako življenje, pišite na naslov:

Salezijanci
Dragonijeva 6
62000 Maribor
ali
Salezijanci
Rakovniška 6 p.p. 4
61108 Ljubljana

Jolanda iz Maribora

otroštvu, mi je začela postajati vedno večja vrednota. Postopoma sem prišla do spoznanja, da je Bog tisti, ki bedi nad mano in da bom le ob njem našla pravo srečo.

Spodbuda duhovnika in duhovne vaje so me privedle, da sem začela razmišljati o duhovnem poklicu. Toda pojavil se je nov problem. Kako povedati staršem, ki o tem niso niti slutili, ko pa vem, da bom dregnila v osje gnezdo. Pa ne samo to. Starše imam vendar rada, takšne, kakršni so, in jih ne bi rada pustila same, ko bodo potrebovali pomoč. Razmišljala sem o svojem poklicu, o sosedih, ki potrebuje mojo pomoč; o mami, ki me v stiski prosi za varstvo svoje hčerkice; o sosedovi punčki, ki me kliče teta. Ali je res moje mesto v samostanu, ko pa me svet tako potrebuje? Na moje oklevanje je Bog odgovoril z novo elegantno potezo: dal mi je milost spoznati poklic don Boskovich prostovoljke.

Danes sem srečna, kajti poklic posvečenega življenja v svetu mi daje možnost živeti in se razdajati za druge. Še vedno opravljam isti poklic kot pred leti, življenje se na zunaj ni spremenilo. Po svojih močeh pomagam onemoglim staršem in priskočim na pomoč zdaj temu, zdaj onemu. Vse pa darujem Bogu, ki je prevzel prvo mesto v mojem življenju in mi danes daje moč, da vsak trenutek znova izrečem svoj velikodušni: Da, Gospod!

Petra

DUHOVNI POKLIC JE BOŽJI DAR

Izhajam iz družine, za katero ne bi mogla trditi, da je bila globoko verna. Otroci smo morali k verouku in nedeljski maši. Gospod kaplan je v tistih časih vsaj nekajkrat letno obiskal vse družine v župniji. Navezal je stike s starši, s prijazno besedo je pridobil njihovo naklonjenost, nas otroke pa je vzgajal strogo, vendar zelo ljubeznivo.

Veliko dobrega sem se naučila v tistih letih, in ko sem tavalala preko mladostnih let, mi je bilo to v močno oporo. Odšla sem v svet in skušala zaživeti svoje življenje, toda svoboda lahko človeka tudi pokvari. Prišla so leta duhovne suše, pokazala se je možnost ustvariti lastno družino, toda moje srce je hrepenelo po nečem, kar bi me bolj osrečilo. Nedeljska maša, zakoreninjena v



Gospa Jožica Jakša je ena tistih na Rakovniku, ki nikdar ne reče ne, vedno je pripravljena storiti, kar ji dopuščajo moči. Rada pa je tudi z ljudmi, ki jih v vratarnici in telefonski centrali srečuje kar veliko. Nepogrešljiva je tudi pri urejanju naslovov in razpošiljanju Salezijanskega vestnika. Po njej Bog povrni s svojim blagoslovom vsem plemenitim ljudem, ki ob njej sodelujejo pri isti stvari.

■ *Kako to, da ste svoj pokoj spremenili v delavnik?*

Ko sem se pred šestnajstimi leti upokojila, sem si želela, da bi še kaj koristnega lahko naredila. Življenje je resnično škoda, da bi ga živeli samo zase. V krojaškem poklicu, kjer sem z učno dobo delala 40 let, nisem želela nadaljevati. Čutila sem izčrpanost in odpor.

Nepričakovano so me prišli prosit bogoslovci, da bi jim pripravljala malico na Teološki fakulteti. Sprejela sem z veliko tremo in bila tam dve sezoni. Potem me je prosil eden mlajših duhovnikov,

da bi šla za gospodinja v župnišče. Bala sem se in oklevala, saj se nisem čutila sposobno za gospodinjstvo, še manj za vrt. Končno sem sprejela in se začela učiti kot vajenka v župnišču na Gorenjskem. G. župnik je imel veliko potrpljenja in me je spodbujal. Tako sem se počasi privadila različnega dela. Župljani so me lepo sprejeli, vzljubila sem jih. Žal sem težko delala, vedno težje, zaradi okvare na nogi. V

Rada pomagam tudi pri urejanju Vestnika. Sedaj smo v vratarnici tri, vsaka je dežurna po dva dni na teden ves dan. Medsebojno se dogovorimo, zamenjamo in si pomagamo. Saj je Rakovnik tudi romarska cerkev in vedno kdo pride. Kadar pa urejamo Vestnik, je pripravljenih več dobrih duš priti pomagat. Salezijanci vsako osebo z veseljem sprejmejo in so iskreno hvaležni za pomoč.

DELAM Z VESELJEM

župnišču pa je delo v glavnem stoje. Tako sem po sedmih letih zapustila župnišče. Nekaj časa sem še hodila pomagat, dokler g. župnik ni dobil nove gospodinjke.

■ *Kako ste se seznanili s salezijanci?*

Pred 25-imi leti sem se preselila iz središča mesta v blok pod svetiščem Marije Pomočnice na Rakovniku. Salezijancev prej nisem poznala. Vključila sem se v župnijo. Pred šestimi leti so me prosili za pomoč pri telefonu. Tako sem prišla v tesnejši stik s salezijanci. To delo mi zelo ugaja, ker ga lahko opravljam sede in zraven še kaj zašijem. Ko me je nekoč obiskala sodelavka iz podjetja in opazovala, je dejala: "Kako lepi medčloveški odnosi." Da, ugotovili sva, koliko lažje bi bilo delati po naših podjetjih, če bi bilo več prijaznosti in spoštovanja namesto grobosti.

■ *Radi pomagate pri Salezijanskem vestniku in za delo pridobite še druge.*

■ *Iz neposredne bližine tudi spremljate utrip življenja ob svetišču Marije Pomočnice.*

Srečna sem, da smem bivati v njeni neposredni bližini. Kako radi prihajajo verniki od blizu in daleč, da se priporočajo Mariji Pomočnici. Radi darujejo tudi za svete maše Njej v priprošnjo in zahvalo. Ob tem nekateri tudi izpovedo svojo bolečino, skrb in trpljenje. Potolaženi so, če jim kdo prisluhne.

■ *Kaj bi želeli sporočiti bralcem Vestnika?*

Z mnogimi sem se že srečala na Rakovniku. Rada imam stik z ljudmi. Naj nas povezuje don Boskov duh, ljubezen do mladih, zaupanje v Marijo Pomočnico, gorečnost za duše, prizadevanje za vse dobro in plemenito. Naj nas povezuje ljubezen do Cerkve in njenega poslanstva, ter upanje v svetlejšo prihodnost naše domovine. Podpirajmo z molitvijo vse, ki so na odgovornih mestih. V tem duhu vse bralce iskreno pozdravljam.

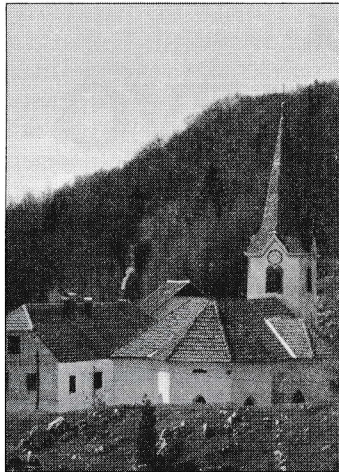
Sv. Jošt na Paškem Kozjaku je župnija, kakršnih je v Sloveniji malo, saj je njena župnijska cerkev, župnišče, šola in pokopališče na višini 1065 metrov (drugih hiš zgoraj ni). Ta planina se dviga popolnoma samostojno nad Dobrno, Vitanjem, Doličem (Sv. Florjan) in nad Velenjem.

NAJVIŠJA ŽUPNIJA

Če se hočeš prebiti od enega konca fare do drugega, potrebuješ dobre tri ure hoda. Da hodijo otroci uro in pol daleč vsak dan v šolo, je za ta kraj samo po sebi umevno. Otrok v šoli je še vedno nad trideset, kar je pa za osemletko precej majhno število. Tudi učiteljice, ki so redno tri, imajo dovolj dela, da s kombiniranim poukom v treh učilnicah podajo otrokom snov celotne osemletke.

Iz preteklosti župnije se ve bore malo, le, da je bila ustanovljena leta 1882. V tem letu je bila tu dograjena sedanja psevdogotska cerkev, ki pa je stilno zelo poenotena. Na istem kraju sta pa bila že prej najmanj dva cerkvena objekta. Po ljudskem izročilu naj bi tu postavili prvo cerkvico Celjski grofje. Samo področje sedanjega centra župnije pa je bilo naseljeno že najmanj okrog 2.000 let pred Kr; na Špiku smo namreč našli "plato grobove" iz časa žarnih grobišč (Halštatska kultura). Tudi je zanimivo, da v stenah župnišča najdemo večje kose kamnitega renesančnega oltarja iz leta 1676.

Salezijanci so prišli v to župnijo in v Dobrno že leta 1954



in so jo, skupaj z Dobrno, upravljali do leta 1991, ko sta bili obe župniji vrnjeni škofiji. Zaradi zdravstvenih vzrokov je pri Sv. Joštu "ad personam" še vedno ostal salezijanski župnik Tone Krnc, ki po g. Antonu Hanželiču (prvem župniku) že 22. leto vztraja v tem planinskem raju, čeprav nekateri mislijo in tako tudi živijo, kot da je Bog pozabil na ta kraj. Ker imamo birmo na štiri leta, gredo k birmi tudi otroci petega razreda, a vseeno vsi nadaljujejo z veroukom do končane osemletke. Se pa v pošolskem, srednješolskem in "sihtnarskem" okolju mladina

precej spremeni, tako da znajo že po nekaj letih reči svojemu katehetu: "Ti, tovariš župnik..."

Sama fara je bila še do pred nekaj desetletji zelo izolirana od nižjih krajev. Tako ima še sedaj marsikatero pozitivno značilnost: tu in tam se še zasliši spontano narodna pesem; tudi se še čuti pristna, za Slovence tako značilna, povezanost vaščanov. Svojevrstne vezi so pa še skoro patriarhalne, še posebno, če gre za medsebojno pomoč in družinske praznike. Kadar imamo v fari večja dela in akcije, in to je skoro vsako leto (obnova pokopališča, cerkvene strehe in vseh drugih streh, cerkvene fasade in notranjosti, oken, centralnega ogrevanja cerkve, pa obnova župnišča v več fazah...), je le malo družin, ki bi stale ob strani in nič ne prispevale. Najlepše je pa bilo leta 1991, ko smo se s strahom odločili za nakup 735 kg težkega železnega zvonca. Bilo je tako navdušenje in sodelovanje, da smo z zbranim denarjem kupili še dva manjša bronasta zvonova in še avtomatizirali stolpno uro...

Po verski plati pa tudi za to faro velja stavek g. škofa Krambergerja, da se Bog zadovolji z različnimi kristjani. Ja, kam pa pridemo, če bi bili vsi sami svetniki! Čeprav tukaj, odkar se pomni, ni bilo novomašnika, ni rečeno, da ne bo nekoč le Božja milost močnejša od človeške brezbrzižnosti, ker se za duhovne poklice molí tudi v naši fari. In vsako nedeljo (zadnjo v mesecu) imamo v ta nemen po maši blagoslov z Najsvetejšim, litanije Matere Božje z namenskimi molitvami. Bog bo pa dal, da bo seme ob svojem času tudi obrodlilo...

Tone Krnc



Spomini mi uhajajo tja v leto 1947, ko sem nekega vročega dne v začetku meseca avgusta z vlakom preko Sevnice priromal na Škrljevo. Salezijanci so grad prevzeli že med vojno kot nekakšno nadomestilo za izgubljeno Radno, ki so jo zasedli Nemci.

SONČNO ŠKRLJEVO

Po mučeniški smrti šentrupertskega župnika Franca Nahtigala in kaplana Franca Cvara, ki sta oba pokopana na bližnji Veseli gori, so salezijanci prevzeli skrb za župnijo Šentrupert na Dolejskem, Škrljevo pa je na območju te župnije samo pol ure oddaljeno od župnijske cerkve. Salezijanci so tudi po vojni vse do danes skrbeli za to dosti obsežno župnijo, ki je bila med vojno in po njej zdesetkana, saj nekaterih letnikov fantov sploh ni obstajalo več, tako da so si morala po vojni dekleta ženine pripeljati iz drugih župnij.

Škrljevski grad je bil nekoč tudi last koroške kneginje sv. Heme. Po izročilu naj bi sv. Hema večkrat bivala tudi v tem gradu, kadar je obiskala svojo posest na Dolenjskem. Kazali so nam sobo, sicer v podstrešju, dosti prostorno in sončno, kjer naj bi bivala v času svojega obiska. To izročilo seveda ni zanesljivo, vendar je tudi verjet-

no, zato smo se mladi prebivalci radi mudili v tej tedaj sicer zapuščeni sobi. Zagotovo vem, da smo posamič tja hodili molit k tej slovenski priprošnjici v nebesih. Zdelo se nam je samoumevno, da prav tam molimo k njej in vsak je imel pač svoje zadeve, ki jih mladi navadno imajo.

V tistih letih je bil na Škrljevem tudi noviciat in nekaj klerikov, ki še niso dokončali srednje šole. Vseh skupaj nas je bilo okoli dvajset. Ravnatelj in magister novincev je bil rajni g. Anton Hanžel, duhovni vodja, katehet in spovednik svetniški g. Franc Kmetič. Poleg teh dveh smo imeli še g. Antona Törnarja, ki nas je učil jezike, če se prav spominjam, latinščine, nemščine in italijanščine.

Naše občestvo je bilo zelo lepo ubrano. Ne spominjam se, da bi bil med nami kak prepir ali prepirček. Skupaj smo pripravljali tudi majhne akademije za

večje praznike, zlasti Marijine, saj smo Marijo vsi zelo iskreno častili. Včasih smo šli tudi v Šentrupert pomagat gospodu župniku, če je bilo kako nujno in večje delo na sporedu. Gospod župnik se nam je lepo oddolžil s hrano, ki so jo pa tudi farani radi prinašali, tako da nikoli nismo čutili nobenega pomanjkanja. Nekaj pa smo tudi sami pridelali na vrtu in na njivi, ki smo jo menda imeli v najemu.

Dnevi so se vrstili, ki pa so bili vendarle različni, kljub trdemu hišnemu redu. Od časa do časa je prišel kak salezijanski duhovnik na obisk, kar je prineslo spet novo doživetje med nas. Zlasti se spominjam zelo lepih duhovnih vaj, ki smo jih imeli ob polletju. Če se lahko zanesem na svoj spomin, jih je imel g. Stanko Kos, ki nas je očaral s svojo sočno in globoko duhovno mislijo in besedo. Žal smo kasneje zvedeli, da ni ostal zvest svojemu duhovniškemu poklicu, kar je za nas mlade pomenilo veliko razočaranje.

Z velikim spoštovanjem smo sledili razlagam g. Kmetiča, ki je na nas vse zelo močno vplival. Vsi trije duhovniki, ki so nas takrat vodili, so že v večnosti, od mladih pa tudi Stane Hribšek. Bil je zelo nadarjen in je postal salezijanski duhovnik kot njegov starejši brat, ki je tedaj živel v Ameriki.

Ker je verskega tiska bilo zelo malo, sem naravnost s pobožnim pričakovanjem čakal, kdaj mi bo pošta dostavila Blagovest iz daljnega Beograda. Tudi drugi so list radi prebirali.

Ostali so spomini, toda lepi in pristrčni, saj taki spomini človeka obogatijo in so mu v veselje tudi po mnogih letih. Tak spomin je zame Škrljevo.

Vilko Šolinc



KJE STE, MOLIVCI?

Dragi molivci za duhovne poklice!

Te vrstice vam pišem z mislijo na mesec maj in na Marijo Pomočnico. Upam, da bomo v maju še poglobili in pomnožili našo molitev, ki naj nas poveže v občestvo s tistimi, za katere molimo.

Neki župnik mi je pisal: "Po enem letu bivanja v župniji sem zvedel, da je v naši župniji lepo število molivcev za duhovne poklice. Bil bi pa še bolj vesel, če bi se ti molivci zbirali tudi v naši župnijski cerkvi, ko imamo molitveno uro pred prvim petkom, ali na prvo soboto, ko molimo za duhovne poklice..."

Dragi molivci, lepo vas prosim, kolikor se le da, se udeležujte molitvenih srečanj v domači župniji. Saj molitvena skupina moli najprej za domačo župnijo, potem za svojo škofijo in končno za vesoljno Cerkev. Storimo, kakor mi piše molivka Urška: "Odkar se je eden naših fantov odločil za semenišče, še z večjo vnemo molimo za njegovo stanovitnost in za druge duhovne poklice."

Posebej vabim vse molivce, katerim okoliščine dovoljujejo, da se udeležite letnega molitvenega srečanja pri Mariji Pomočnici na Rakovniku, ki bo 28. maja z začetkom ob 9. uri. Ker smo v letu družine, bomo še posebej molili za dobre družine, ki so prva semenišča, kjer se porajajo in zorijo duhovni poklici.

V noči med 27. in 28. majem pa bo prav tako na Rakovniku molitveno bedenje, namenjeno mladini. Na to srečanje vabim vse mlade molivce, ki so zmogni del noči prečuti v molitvi. Po končani molitvi bomo šli v Želimlje in se tam nekoliko odpočili.

Začeli smo tudi z mesečnimi molitvenimi srečanji za duhovne poklice pri Kraljici miru na Kureščku. Zbiramo se vsako tretjo soboto v mesecu z začetkom ob 10. uri. Kdor more, naj se nam pridruži.

V zadnjem času sem dobil precej novih prijav za molitveno družino, zlasti iz vrst mladih kristjanov. Hvala voditeljem duhovnih vaj, ki so mlade informirali in jih spodbudili, da se pridružijo molitveni družini.

Vsi molivci dobivate Salezijanski vestnik. Vsi pa, ki dobivajo Salezijanski vestnik, niso člani molitvene družine za duhovne poklice. Danes posebej vabim vse, ki dobivate Salezijanski vestnik, da se nam pridružite kot posamezniki ali kot družine. Svojo odločitev in naslov sporočite na spodnji naslov.

Vsem lep pozdrav z željo, da vas spremlja varstvo in priprošnja majniške Kraljice.

Ivan Turk
Boštanj 16
68294 Boštanj
Tel.: 0608/81-006

MOLITVENI NAMENI

JUNIJ

"S potokom svojih radosti jih napajaš, zakaj v tebi je student življenja" (Iz 12, 3).

Mesec junij je posvečen presvetemu Jezusovemu Srcu. Priporočimo Božjemu Srcu letošnje novomašnike, da bi goreče živeli svoje notranje življenje in tako mogli razsvetljevati ljudi v svoji okolici, da bi se po njihovem zgledu mladi lažje odločali za duhovne poklice.

JULIJ

"Kadar sin zapusti svoje starše in se posveti duhovniškemu poklicu, zasede Jezus njegovo mesto v družini" (don Bosko).

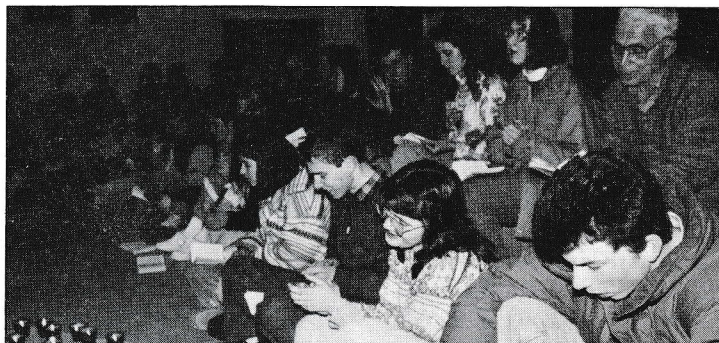
Molimo za tiste starše, ki svojemu sinu ali hčeri odsvetujejo duhovni poklic, da bi bili pripravljeni dati Bogu prednost pred lastnimi interesi.

K Bogu so odšli po plačilo

Marija Rutar, Tolmin
Marija Luznik, Tolmin
Marija Brešan, Tolmin
Leopoldina Cizel, Blanca
Lidija Slejko, Zalošče
Helena Gradišek, Dolsko
Anica Ceglar, Stična
Kristina Krempel, Radehova
Marija Kramberger, Lenart
Helena Stopar, Sevnica
Marija Lesjak, Krmelj
Sabina Sarjaš, Lenart
Ema Rems, Zgornji Motnik
Anica Erjavec, Škofljica
Anton Štricelj, Sevnica
Marija Lovko, Begunje/Cerknica
Rozalija Rižman, Slavšina
Frančiška Gomzi, Novinci
Milka Pahole, Slov. Konjice
Terezija Krauthaker, Beltinci
Ana Prša, Beltinci
Frančiška Mlakar, Zagorica



IŠCEM PRIJATELJSTVO

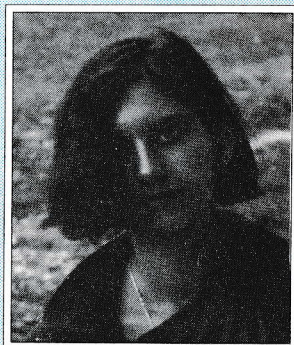


radia in gledanje televizije, branje časopisov, če bi nam bil odvzet hrup mesta in kaos množice! Zdi se nam, da bi se v naše življenje naselila dolgčas in enoličnost, dušo pa bi polnilo votlo odmevanje praznine.

Redki so, ki jim je dano, da vstopijo v svetišče tišine. Mnogi se niti ne potrudijo, da bi vstopili, ker se jim zdi nesmiselno; drugim se zdi preveč zahtevno; nekateri se ustrašijo odgovornosti, ki jo prinaša tišina: tudi ti ostanejo zunaj.

Toda nekateri se vsemu navkljub podajo na pot v samotne labirinte, ki vodijo v svetišče človekovega srca. V teh "krogih

Mladi - pa ne le oni - potrebujejo trenutke zabave in veselja; potrebujejo trenutke sproščenosti in smeha; potrebujejo tudi trenutke miru, tišine, zbranosti; trenutke, ko jim zašepeta tišina in spregovori Bog... To slednje smo skušali v letošnjem postnem času ponuditi salezijanci skupaj s sodelavci 270 mladim, ki so se zbrali na postnih duhovnih vajah v Stični, Želimljem in na Mirenskem Gradu.



S TEBOJ, GOSPOD

■ Od iluzij k resnici

Nekatere stvari, ki so za življenje zelo pomembne, začne človek prav ceniti in spoštovati šele takrat, ko se z njimi prvič bolj od blizu sreča. Tako je, recimo, z odpuščanjem: dokler ne doživi daru odpuščanja, ne ve, kaj pomeni biti obdarovan. Tako je z darovanjem: dokler ne doživi veselja ob zastonjskem razdajanju, ne ve, kako osrečujoče je služiti svojim bližnjim. Tudi s trpljenjem je tako: dokler se nam življenje ne vpiše na kožo - z dobre in boleče strani - vse dotlej nam je bistvo življenja prikrito, ne razumemo ga v vsej barvitosti.

Ljudje sodobnosti smo hrupna bitja. Ne samo mladi, vsi smo takšni. Ne moremo si predstavljati, kakšno bi bilo naše življenje, če bi nam bilo onemogočeno klepetanje, prazni pogovori, poslušanje

navznoter" (Kocbek) srečujejo sebe, soljudi, Boga. Odkrivajo, kakšno je življenje v svojih izvirih, tam, kjer ga hrup in atomski vrvež še nista načela...

■ Tišina - dejanje ljubezni do samega sebe

Človek, ki bi rad prisluhnil drugemu, se mora umakniti v tišino. Fizična tišina (odsotnost besed in hrupa) omogoči človeku, da prisluhne drugemu. Tudi Bog govori v tišini. Prerok Elija ga je tako doživel: ne v viharinem vetru niti v mogočnem potresu, v šelestenju tišine se je Bog sprehodil skozi Elijevo dušo (prim. 1 Kr 19, 11 - 13). Tako so ga doživljali puščavniki iz prvih stoletij krščanstva. Mnogi se še danes posvetijo Bogu z življenjem v tišini.

Kdor hoče moliti, se mora "odtrgati" od ropota atomske civilizacije. Izstopiti iz tega sveta in se umakniti v svet tišine, ne pomeni bežati. Odhod v tišino, ki rojeva molitev, ni nikoli beg od problemov časa, v katerem živimo. Gre preprosto za spoznanje, da je prav tišina tista, ki omogoča najgloblja srečanja našega osebnega življenja; omogoča, da se lotimo problemov sveta "od znotraj". Tišina je, če se izrazim z danes ne več enoumno opevanim A. de Mellom, "dejanje ljubezni do samega sebe".

Tišina ni nikoli cilj: je le sredstvo, ki omogoča srečanje dveh ljubezni, božje in človeške. Pri oznanjevanju molka samo po sebi tudi ni odločilno vprašanje, ali govorimo veliko ali malo, "temveč ali naše besede prinašajo s seboj ljubeči molk Boga samega. Vsi smo poklicani v ta molk: sredstvo tega sveta so besede, molk pa je skrivnost prihodnosti" (H. J. Nouwen).

■ Po poti tvojih in mojih iskanj

S temi občutki smo se letos podali na duhovne vaje. Voditelji smo se v pripravi nanje zbrali na duhovni obnovi. Zaznamovani z izkustvom občestva, ki sta ga porodili tišina in skupna molitev, smo z zaupanjem v Boga sprejemali mlade: prepričani smo bili, da nam bo Bog blizu. In res nam je bil.

Srečanja so bila zelo intenzivna. Program je bil zahteven, dnevni red tudi, delo po skupinah in skupne molitve so bile dobro pripravljene. Najbolj razveseljujoče je to, da je bil ves program zelo resen in zahteven, potekal pa je v veliki sproščenosti. V načinu in vsebini duhovnih

□ "Trije dnevi so minili od duhovnih vaj in moji občutki so se umirili in polegli. Moje zunanje življenje navidezno teče po starih tirnicah, vendar čutim, da je v meni nekaj novega. Pred duhovnimi vajami je bila moja duša obdana z debelim oklepom, ki ni prepuščal vame nobenih novih in svežih tokov Božje besede, zato je vera v meni umirala, kakor roža brez sveže vode... Sedaj se počutim kot rak: ko sem izgubila stari oklep, sem dobila novega, v katerem pa je ujeta tudi upanje na nov način življenja z Bogom in vera vanj. Sedaj verjamem, da je Bog navzoč in me posluša, ko zvečer molim. Počutim se prenovljeno, nočem se več utapljati v povprečnosti. Na teh duhovnih vajah sem prejela več, kot sem pričakovala" (Tina M.).

□ "Te duhovne vaje so mi dale nekaj, česar mi niso dale še nobene. Tišina me je zelo prevzela. Prej sem se bala, bala sem se odkriti svoje napake. Zdaj se pogumno spoprijemam z njimi in jih skušam odpraviti" (Peter R.).

□ "Hvaležna sem Bogu za vse milosti, ki sem jih smela biti deležna pri delu v skupini, pri spokornem bogoslužju in spovedi, v trenutkih, ko smo bili vsi zbrani ter pri sveti maši" (Urška C.).

□ "Omenila bi še spoved. Še nikoli ni bilo tako. Prvič sem šla brez težav k spovedi. Všeč mi je, ker se med duhovnikom in spovedancem ustvari prisrčen odnos. Ponavadi se za spoved uporabljajo le obrabljeni obrazci. Ne maram jih" (Petra J.).

□ "Posebno pri spovedi sem spregledala, da mi daje Gospod na razpolago ves svoj čas. On ima vedno čas za pogovor z mano. Vse je odvisno le od nas, če smo pripravljeni, da se z njim pogovarjamo. On se ne skriva, samo mi lahko bežimo pred njim in se mu poskušamo skriti. Ne zapirajte duri pred njim, raje mu pripravite lep prostor v svojem srcu in se v tišini poskušajte čim več z njim pogovarjati; ne postanite njegov 'tíhi sopotnik', kar sem bila jaz nekaj zadnjih mesecev" (Nataša K.).

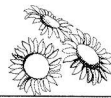
vaj se kažejo obrisi nekega značilnega, salezijanskega pristopa k vprašanju in potrebam mladinske duhovnosti. Mladim je bil, po njihovih izjavah sodeč, takšen način zelo blizu. Pomagal jim je doživeti srečanje.

Tvoja in moja iskanja še niso končana. Mogoče se šele začenjajo.

Bog hrani za vsakega izmed nas toliko presenečenj! Odgovori so v tišini naše duše. Odpravimo se na pot, pojdemo ponje!

Martin Lisec

*Tišina je povsod okrog.
Dan je utihnil
in tudi ptice so
prenehale peti.
Tišina,
tista skrivnostna tišina
me je obdajala,
ko sem Te spoznala
in Te našla.
Tako si postal moj
tíhi spremljevalec
v sreči, veselju,
žalosti in portosti.
Sonja*



■ IZBRANI TRENUTEK CERKVE

"Gospod, kaj naj storim?"

Komu verjeti? Vsak dan je slišati, da so časi težki in da se nas vseh loteva črnogledje, če ne celo stiska. Cerkev pa po svojih vrhovnih pastirjih govori, da je naš čas "izbrani trenutek Cerkve"; da živimo v privilegiranem trenutku Svetega Duha.

Osebnostno verjamem Cerkvi. Pa tudi izkušnjam zadnjih desetletij. Kdo mi more zagotoviti, da bi bili danes na svetu brez posebnega delovanja Svetega Duha toliki plemeniti mladi ljudje! Tudi med nami...

Vem, da so mnogi posamezniki po slovenski zemlji, in sicer po različnih šolah, univerzah, delovnih mestih, uradih ali tudi brezposelni, ki bi radi naredili kaj lepega za Gospoda in tako tudi za brate in sestre.

Tega dejstva se je posebej zavedal že sv. Janez Bosko. Zato je postal pionir tudi v službi za nove duhovne poklice: apostolatu predane laike, duhovnike, redovne brate in duhovnike, redovnice, misijonarje... Poskrbel je, da so lahko stopili na pot hoje za Kristusom ne samo tisti, ki so bili mladi in so se lahko brez vseh težav šolali. To pot je odprl vsem: starejšim in mlajšim; tistim, ki so že v katerem koli poklicu, in tistim, ki šele izbirajo poklic; bogatim in revnim...

Tudi mi, don Boskovi sinovi, želimo nadaljevati don Boskovo skrb za poklice. Zato smo na Kodeljevem v Ljubljani napravili vsaj prvi korak v tej smeri. Ob lepem svetišču sv. Terezije D. J., ki je kot mlada redovnica spoznala, da bo lahko resnično srečna

le, če bo v srcu Cerkve ljubezen, bo lahko našel svoj prostor tisti, ki v globinah srca sluti, da bo bogat, če bo napolnjen z Duhom. Za Gospodovim klicem bo lahko šel kdo, ki nima končane šole, ki je že na delovnem mestu, ki je v katerem koli poklicu, ki je doslej zasledoval zgolj izkustveno znanost. Ob dobrem nasvetu in vsestranski informaciji, v krščanskem občestvu in družbi prijateljev bo zmožl napraviti vse potrebne nadaljnje korake.

Kdor sliši potrebe današnjega človeštva in Cerkve, zlasti pa, kdor sliši Božji glas, naj ne prezre tega izbranega trenutka...

Sicer pa, tudi ti lahko postaviš vprašanje: "Gospod, kaj naj storim?"

Piši na naslov:

Janez Žabot

Ob Ljubljani 34

61110 Ljubljana, p.p. 74

deklet iz osmih župnij na Korškem in Štajerskem.

Ali smo zmožni najti čas za bližnjega v tej dobi, ko je tempo našega življenja prehitel, da bi se lahko komu posvetili? Pa vendar je marsikdo potreben pomoči, še posebej mladi, medsebojne pomoči in spodbud. Ali je res današnja mladina tako pokvarjena in ali bi bila takšna, če bi ji, tako odrasli kakor tudi mi sami, namenili več razumevanja? Vsi imamo težave. Vsak jih rešuje po svoje. Predvsem mladi jih pogosto rešujejo tako, da zapadejo alkoholu, cigaretam, mamilom in pokvarjeni družbi. Pa bi zapadli vsemu temu, če bi mi, pa tudi vi odrasli, poskusili prevzeti nase del teh težav in bi jih skupaj reševali? O da, še veliko se da narediti. Nikoli ni prepozno. Vzgajajmo drug drugega. Odrasli, vzgajajte nas. Ne z nasiljem in avtoritarnostjo, s svojim zgledom nas vzgajajte."

Damijan

■ KAJ MORAM DATI JAZ?

□ "Od 18. do 20. marca 1994 so na Sv. Primožu na Pohorju potekale duhovne vaje za mlade; udeležilo se jih je 18 fantov in

□ "Tema duhovnih vaj je bila: Kaj lahko (moram) naredim jaz? Mislim, da je to večna tema, ki se ji najlažje izmaknemo s kritiziranjem drugih in s strahom pred odgovornostjo. Morda bo-



mo sedaj sedli in se dogovorili, saj smo dobili občutek, da lahko, moramo in zmoremo narediti še kaj več."

Primož

□ "Vesela sem, da sem se odločila za duhovne vaje, kajti sedaj vem, da je bila odločitev pravilna. Čeprav se prej nekateri sploh nismo poznali, so se med nami spletle močne vezi prijateljstva. Združevala pa nas je vera, vera v Boga. V meni so pustile sledove, ki me bodo še dolgo spremljali na moji poti in razsvetljevali vsak nov dan."

Irena - Klavdija

□ "Vse tri dni nas je spremljal napis: Kaj moram dati jaz? Vsi naši pogovori so se bolj ali manj vezali na to vprašanje. Najprej moramo začeti pri sebi. Kaj lahko dam jaz drugim? Če kaj hočemo dati, moramo sami prej imeti. Zastaviti si moramo cilj, ki nas bo presegal. Z nesebično ljubeznijo moramo pomagati vsem, ki so zašli s prave poti, in jih ne soditi, dajmo jim živo vodo, kot jo je Jezus ponudil Samarijanki."

Cvetka

□ "Za začetek smo osvežili evangeljsko zgodbo, v kateri se srečata Jezus in Samarijanka ob Jakobovem vodnjaku. Tudi danes je mnogo žejnih. Niti obilje gmotnih dobrin ne more potešiti te žeje. Smo posušeni vodnjaki? Smo mar mrtve mlakuže, iz katerih se ne da zajeti čiste vode? Puščamo ljudi žejne?"

Pred nami je velika priložnost. Ne moremo si privoščiti suhih, praznih vodnjakov. Preveč je danes mladih, ki so izgubljeni, zmedeni, ki ne vedo, kje naj se odžejajo. Kako pomagati?

Ljubezen ne pozna ovir. Niti jih ne prizna. Vse zmore, vse veruje in vse upa. Zato ima moč, ki premaga zlo, strah, krivico..., ima moč, da spremeni obličje zemlje.

Vsekakor smo s Sv. Primoža odhajali veseli in navdušeni, a tudi z glodajočim vprašanjem: Kaj moram dati jaz!?"

Anka

□ "Srečna in vesela sem, če lahko kaj naredim za mlade. Osrečujejoče je, če te mladi vzpodbujajo, da je že čas za kake duhovne vaje. Saj je treba veliko truda, je pa pozneje vse pozabljeno in bogato poplačano. Kdor ne verjame, naj poizkusi. Odrasli, zavedajmo se, da čas, ki ga 'izgubljam' za mlade in z mladimi, ni izgubljen!"

s. Marta

ZA SKLAD GIMNAZIJE ZELIMLJE

Kdor spozna Želimlje, ga osvoji; kdor ga doživi, ga ne pozabi. In ko kdo postane tvoj prijatelj, mu želiš pomagati, kadar potrebuje tvojo pomoč.

Zadnje tedne smo bralci Salezijanskega vestnika prejeli pismo vodstva Gimnazije Želimlje, ki je bilo obenem tudi prošnja za pomoč pri dograditvi oz. adaptaciji šole.

To pismo smo prejeli tudi mladi prijatelji Želimljega iz Šentjanža. V že nakaj časa načrtovani akciji, da za sklad kaj naredimo, smo se sedaj odločili, da preizkusimo, kaj zmoremo, in si odgovorimo na vprašanje: kaj lahko jaz kot mlad človek storim za svojega vrstnika in za tiste, ki se bodo v prihodnje odločali za

tovrstno šolanje, čeprav sem brez lastnih sredstev? Odgovor je bil kmalu jasen. Uporabim lahko svoje znanje, svojo iznajdljivost in preizkusim, koliko zares želim storiti za nekaj dobrega.

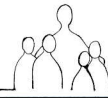
In nastal je mini projekt za veliko dobrodelno akcijo, ki bo trenutno povezovala pet župnij. Odločili smo se za dobrodelno prireditve. Vsaka mladinska skupina iz župnij Boštanj, Sevnica, Škocjan, Šentrupert in Šentjanž bo pripravila 10-minutni program, ki bo zajemal vse od pesmi, glasbe, plesa in skečev, do zanimivih gostov, ki naj bi popestrili zabavni del programa. Te prireditve naj bi se začele vrstiti aprila v Škocjanu in trajale vse leto, glede na časovno možnost izvedbe programa v posameznih župnijah.

Čeprav je bil naš osnovni cilj pomoč za sklad Gimnazije Želimlje, pa se želimo tudi preizkusiti zares, koliko zmoremo. Popestrili bi radi po naših župnijah vsakdanje življenje in ne na koncu tudi omogočili, da se mladi med seboj bolje spoznamo, kaj delamo, in naše zanimivosti posredujemo še drugim župnijam.

Moramo priznati, da vse skupaj ni ravno preprosto, vendar smo prepričani, da z mladinsko zagnanostjo lahko uspemo, nadaljujemo začrtano pot.

Dragi bralci Salezijanskega vestnika, če se torej zares zgodi, da nam bo vse skupaj dobro uspelo, vam bomo z veseljem sporočili. Že sedaj vas vabimo, da nas pridete poslušat, kajti vse narejeno bo porojeno iz ene same želje: Želim ti pomagati, kadar si v stiski! Nasvidenje.

*Skupina Kresnica
in združenje mladinskih skupin*



MAMI,



rejše nisva pravilno vzgajala! Tako je trmasta, da ji ne prideš blizu ne zlepa ne zgrda. Včasih imam občutek, da na lepo besedo sploh ne reagira. Šele ko mož malo zarobanti, vidi, da gre zares. Saj ne rečem, da nama odgovarja. Ne. Ona je preprosto tiho in dela po svoje. Če ji ni kaj všeč, se zapre v sobo in preprosto ogluši. Potem pa nama očita, da je ne pustimo pri miru in se ne more učiti. Lepo vas prosim! Nobenega drugega dela nima kakor edinole učenje! Bi rekla, da mora ne vem koliko delati. Že ob sobotah, ko naj bi malo pospravila stanovanje, je tak halo. Kaj jaz vem, kje se je vzela!" "Jaz pa celo mislim, da

od rok. Med počitnicami pa nam dnevi kar tako polzijo izpod rok..."

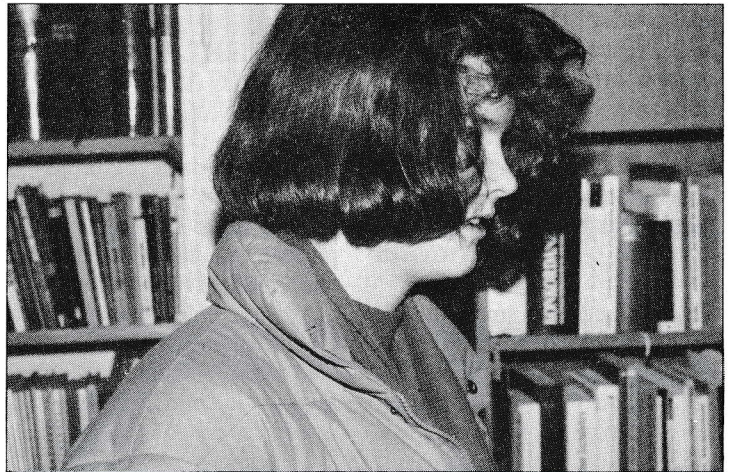
Temu sta dala kar prav, čeprav sta menila, da je sedaj, kar pač je. Če bosta kaj spreminjala, bo samo ogenj v strehi in bosta onadva kriva za šolske neuspehe.

Še smo kramljali. Predvsem o težavah, ki jih imata z versko vzgojo. Tako je mama hitela razbremenjevati svoje srce: "Veste kaj me še zelo muči in tudi boli?! Ne vem, kako to, ampak vedno težje jo spravim v cerkev. Na začetku se je izgovarjala, da je bolna, da jo glava boli, da bo šla namesto dopoldne rajši k večerni maši. Mi smo ji verjeli.

ŠE NAMESTO MENE...

Bila je oblačna nedelja. Tik pred tem, da začne deževati. Kot nalašč, da so ljudje doma. Če je lepo vreme, se zelo radi razletijo na vse strani. Otroci se gredo potepat, starejši na obiske, mladi zavijejo k prijateljem. In tako moraš imeti srečo, da na koga naletiš doma.

Tokrat ni bilo te bojzani. Imel sem srečo. Vsi so bili doma. Oče je gledal športno oddajo, žena je likala, mlajša dva sta nekaj ustvarjala, starejša hči pa je po vljudnostnem pozdravu kmalu izginila v svojo sobo, češ da se mora učiti. Bila je gimnazijka. Na začetku smo vsemogoče pleteničili: od vremena, politike preko slabih plač in brezposelnosti. Na koncu smo se ustavili tudi pri vprašanih vzgoje. Mama je bila bolj gostobesedna. "Kaj vi pravite? Čedalje pogosteje se sprašujem, ali sta



premalo dela, oziroma, ima preveč časa. Ker vse sami naredite, si ne zna pametno razporediti časa. Znano je: manj časa imaš, več narediš. In obratno: več časa imaš, manj narediš! Tako je tudi z nami! Kadar vemo, kaj moramo vse narediti, preden si bomo kaj privoščili, nam gre tudi delo

Zdaj pa čisto odkrito pove, da ne vidi pravega pomena. Včasih še gre nama na ljubo, ali pa, ko jo prime. Izgovarja se, da tudi drugi ne hodijo več. Imajo večji vpliv od naju. Bi ne rekla, da midva z možem ne hodiva! Hvala Bogu, tega si ne očitava! Kaj jaz vem. Eni pravijo, potrpi, drugi svetu-

jejo, da se z lepo besedo da kaj doseči. Pri njej ne eno ne drugo. Sem mislila, da bo ostala tu z nami in bi se kaj pogovorili. Očitno se tega boji in ji ne diši. Saj niste jezni, ker Vas s tem mučiva. Tako nama bo malo lažje!" je še sklenila svojo izpoved. "Niste edini, ki imajo take ali podobne probleme. Koliko staršev je, ki prav tako trpijo in ne najdejo pravega razloga za tako vedenje svojih otrok!" sem moral nekaj reči. "Če bi začeli iskati vse razloge, bi potrebovali kar precej časa, da bi jih odkrili. Vrniti bi se morali v njeno zgodnje otroštvo in jo spremljati vse do današnjih dni. Pri razgovoru bi morala biti seveda tudi vajina hči. In kaj sedaj? Mislim, da je najpomembnejše, da vidva živita iz svoje vere in prepričanja. Njena upornost je lahko tudi preizkušanje vajine trdnosti. Več bo vama pomenila vera, maša, molitev, bolj jo bo opazila kot vrednoto tudi vajina hči. Tudi če bi izbrskali vse vajine napačne vzgojne poteze, ne bi rešili njenega problema. S tem pa ne mislim, da ne bi bilo pomembno za mlajša dva."

Čas je hitro potekel. Pogled na uro je pokazal, da se bliža večerna maša. "Bom moral odriti! Bliža se večerna maša!" "Jaz tudi še nisem bila!" je povzela. "Zjutraj sem se bolj slabo počutila!" "Lahko se z menoj peljete!" "Prosim! Morda bo šla še hči. Tudi ona še ni bila!" Poklicala jo je! V vratih je zaškrtal ključ. Odprla je. Mama pa bolj potihno: "Gospod odhaja! Rad bi te pozdravil! Jaz grem zdaj k maši! Greš tudi ti?" Odgovora ni bilo. Privlekla se je v dnevno sobo, kot da vleče za seboj cel svet. "Hotel sem te pozdraviti! Vse dobro ti želim in

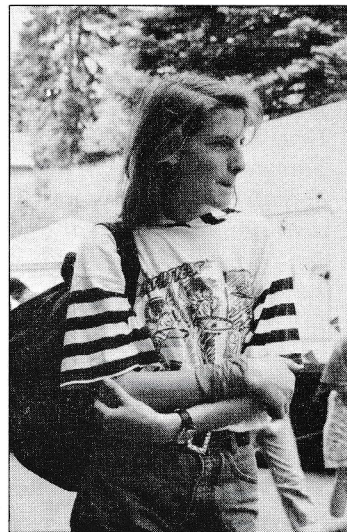
veliko uspehov pri učenju. Oglaši se kaj!" sem končal pozdrav. Mama, ki si je medtem že oblekla plašč, jo je nekam proseče motrila. Razumeli sta se. Potem pa je hči izstrelila z rahlo ironijo: "Mami, pa še namesto mene bodi pri maši!"

Rahlo me je pogrelo! Zato sem dejal: "Veš kaj? Kakor ne more tvoja mami namesto tebe jesti, tako tudi ne more namesto tebe k maši!" Nasmehnila se je in odšla.

Dejansko to ni bilo prvič, da sem slišal iz ust kakšnega "vernega" kristjana, kako je pošiljal v cerkev svojega zastopnika. So stvari, ki jih moramo kar sami opraviti. Nihče namreč ne more **namesto** mene moliti; nihče ne more biti **namesto** mene pri sv.



maši; nihče se ne more **namesto** mene učiti, kakor tudi ne bo mogel **namesto** mene umreti. Če bi se to dalo, potem bi bilo še več podkupovanja, kot ga je. Eno so opravila, ki jih lahko namesto mene opravi tudi kdo drug (gre



namesto mene v trgovino), drugo pa so dejanja, pri katerih moram biti jaz sam udeležen, ker se tičejo mene osebno. Žal to ljudje zamenjujejo. Na roditeljskem sestanku se je mama izgovarjala, rekoč: "Jaz res ne morem k maši. Imam preveč dela. Zato pa otroke pošiljam!"

Torej, nihče ne more **namesto** mene k maši, lahko pa pri maši **mene** Bogu priporoča; nihče ne more **namesto** mene moliti, lahko pa **zame** moli, da bi se spremenil, spregledal itd. Hvala Bogu, da je tako. Kako bi sicer mogel biti človek **odgovorno** bitje, če bi lahko vse prelagal na druge. Prav tako pa bi tudi ne mogel biti **zaslužno** bitje.

Prav je, da se nad omenjenimi vprašanji nekoliko zamislimo in premislimo, katere so tiste naše obveznosti oziroma dolžnosti, ki jih ne moremo prelagati na druge, ampak jih moramo kar sami izvrševati. To spada tudi k našemu človeškemu dostojanstvu. Nekaj moramo dati tudi nase, mar ne?

Ciril Slapšak

*Napisati kaj o sebi,
o svoji - naši družini,
je težje kot pisati o drugih.
Druge vidiš, sam sebe pa ne.
Smo povsem običajna
dolenjska polkmečka
družina: mož zaposlen,
žena dela doma
na kmetiji
in nosi tudi glavno skrb
za družino.*



VSI SE VZGAJAMO

Poročila sva se pred 18-imi leti; oh, kako hitro so minila! Pred poroko sva se poznala tri leta, dovolj dolgo, da sva se dobro spoznala. Oba sva bila vključena v mladinsko veroučno skupino, ki nama je bila v veliko oporo v pripravi na zakon. V zakon sva stopila brez spolnih izkušenj. Oba sva tako želela. Danes pa sva še bolj prepričana, kako prav sva imela. Kljub temu, da sva se dolgo poznala, predstavlja začetek skupnega življenja šele pravo prilagajanje in navajanje na značaj drugega. Zato je nadvse pomembno, da mladi ljudje ohranijo za ta čas prilagajanja čim več stvari, s katerimi lahko osrečijo svojega sozakonca. In kaj je lahko več, kot ohraniti za ta čas popolno telesno in duhovno podaritev!

Že pred poroko sva se pogovarjala tudi o otrocih. Oba sva jih želela več. Vsekakor sva hotela imeti štiri otroke, sedaj jih imava pet. Starejša dva sta že v Gimnaziji Želimlje, najmlajši pa je star tri leta. Torej štiri "načrtovani" otro-

ci in peti "nič načrtovan", vendar z veseljem sprejet in ga imamo vsi najrajši. Pet razmeroma težkih nosečnosti, vmes pa gradnja hiše, gospodarskega posloplja, služba, delo na kmetiji. Skoraj bi se vprašala, kako sva sploh zmogla. No, pomagali so še starši. Ko sva se poročila, so bili še pri moči in so z veseljem pomagali. Oče je pozneje zbolel in je bil nekaj let pred smrtjo odvisen od naše pomoči. Pa vendar, vsako rojstvo prinese tudi več veselja v družino in jo bolj poveže. Bog pa je naklonil tudi moči za premagovanje težav.

Kako pa poteka naš vsakdan? Dopusta v smislu odhajanja na morje ne poznamo. Ves dopust se osredotoči na dva ali tri dni toplic, ali enodnevnne skupne družinske sprehode v bližnji hrib, ali obisk pri sorodnikih (žeganje, rojstni dan ipd.) ali pa drugi pridejo k nam.

Redno molimo skupno družinsko večerno molitev. Če pa kateri član družine manjka, ker ga ni doma, pač sam kaj

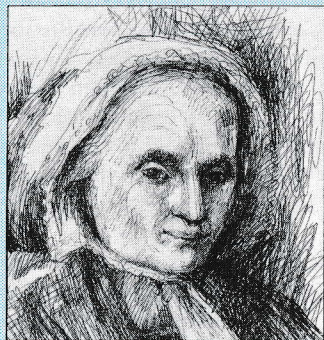
zmoli. Trudimo se, kar se največ da, da je družina skupaj. Kosilo je prilagojeno službi in šoli. Večerja je vedno skupna z molitvijo. Z otroki se skušamo čim več pogovarjati. Navajamo jih tudi na delo. Šola je prva, vendar pa mora vsak poleg šole še kaj narediti.

Zelo dosledno spoštujemo nedeljo. V nedeljo ne zidamo niti ne sušimo sena, opravimo samo nujna dela v hiši in v hlevu. Obisk nedeljske maše je tako rekoč samoumeven. Vsi člani družine smo na različne načine vključeni v župnijsko življenje. Sodelujemo kot ključar, cerkveni pevci, bralci beril, ministri, članica župnijske Karitas. Že deset let sva vključena v zakonsko skupino, kjer se redno vsak mesec dobivamo štirje zakonski pari, skupaj molimo, preberemo odlomek Svetega pisma, se ob njem zamislimo in pogovorimo.

Ko sva se poročila, sva bila zaljubljena, sedaj se imava rada drugače in bolj kot takrat. Sreča ni v denarju, pač pa v razumevanju. Prepričana sva, da Slovencem mnogo bolj kot ekonomske preno-ve manjka duhovne preno-ve, vere v življenje, vere v svoj lastni narod in vere v Boga.

Pozdravlja vas

družina Jakopič.



Vsekakor mati lahko veliko naredi za svojega otroka in dejansko tudi mora narediti, ker drugega, ki bi namesto nje storil, ni. Podoba matere Marjete, matere sv. Janeza Boska, nas lahko navdušuje. Tudi nepopolna družina, samo mati z otroki, lahko z vzgojo doseže to, kar mora, če se vzgoje loti na pravi način - z ljubeznijo.

Pomenljiv je naslov knjige danskega pisatelja Joergenssena (evangeličana) o don Bosku, kjer pravi: "V začetku je bila mati" in nadaljuje: "Otrok postane to, kar mati hoče, da postane."

MATI MARJETA

Mati Marjeta je ostala vdova pri 29-ih letih: z bolno taščo in tremi nedoraslimi otroki. Bila je zadoستي mlada, da bi se lahko ponovno poročila. Odločila se je, da bo živela samo za otroke. Snubce je vztrajno zavračala: "Bog mi je dal moža, on mi ga je tudi vzela. Ko je umiral, mi je izročil tri otroke; bila bi kruta mati, če bi jih pozabila v času, ko me najbolj potrebujejo." Otroci so bili: Anton (9 let), Jože (4 leta) in Janezek (2 leti). Sporočili so ji, da bodo otroci dani v dobro oskrbo, naj ne bo zanje v skrbeh. Velikodušna mati pa odgovori: "Varuh (oskrbnik) je lahko prijatelj, jaz pa sem mati svojim otrokom. Nikdar jih ne bom zapustila, niti za vse zlato sveta ne."

Mati Marjeta je bila otrokom vse. Roke je imela raskave od dela, znala pa je nežno božati svoje otroke. Bila je delavka (prehraniti družino, pa skoraj brez vsega!), predvsem pa mati svojim otrokom: "Vzgajala jih je blago in odločno. Sto let pozneje

so psihologi zapisali, da otrok potrebuje za dobro pripravo na življenje zahtevne ljubezni očeta in vedre ter vesele ljubezni matere. Dejali so tudi, da si kot sirota v nevarnosti, da postaneš čustveno neuravnotežen. Otroci, ki imajo samo mater, postanejo zaradi njene mehkebe razvajeni in brez hrbtenice, otroci, ki imajo samo očeta, pa postanejo tesnobni in brez čustev. Mati Marjeta je našla v sebi nekakšno nagonsko ravnatežje, po katerem je znala ravnati z mirno odločnostjo in pomirjujočim veseljem. Don Bosko ji veliko dolguje za svoj vzgojni način" (Teresio Bosco).

Očetova ljubezen je spodbuda za dolžnost, za dosego ciljev, uresničiti to, kar je uresničil oče... Materina ljubezen spodbuja veselje do življenja onstran dolžnosti, ki tolaži v dneh obupa, ki spominja otroka na to, da mu nekdo hoče dobro, ne po tem, kar dela, ampak, kar je, ker je sin (T. Bosco).

Kjer sta v družini oba, oče in mati, z ljubeznijo do otrok, je

vzgoja skladnejša in lažja. Oče in mati sta za otroka neprecenljiv zaklad, kar ne more odtehtati nobena dobrina, tudi ne druge ustanove in ljudje. Vendar je danes veliko ptičkov brez gnezda (F. Milčinski), veliko sirot, čeprav morda imajo otroci ob sebi oba: očeta in mater. Pred leti smo imeli mednarodno leto brezdomcev. To so tudi mnogi otroci, ki imajo sicer hišo, stanovanje, starše, so pa brez doma, ker ne uživajo ljubezni in torej niso nikjer doma. Doma si namreč tam, kjer te ljubijo.

Že tolikokrat smo se vprašali: kaj lahko z vzgojo naredimo? Obetamo si veliko. Najprej moramo vedeti, da je družina sama velika vrednota. Potem je vrednota družinska vzgoja. To pomeni, da družini mora biti vzgoja ena najvišjih vrednot. Vrednota je to, kar imamo za vrednoto in zato temu posvetimo svoje moči, sredstva, dejavnosti, nekaj, čemur posvetimo življenje, v čemer najdemo smisel. Kdor se je odločil za otroka, se je za dolgo časa zapisal vzgoji, zavezal se je, da bo veliko let svojega življenja posvetil otrokom.

Kaj nas vodi pri vzgoji? Ljubezen do otoka? Kaj, če nam otrok sploh ni vrednota?



VZGOJITELJICA DRUŽINE

Nebeški Oče je hotel, da je Marija rodila in vzgajala Jezusa. Izpolnila je vsa pričakovanja in ga pripravila na življenje. S svojo vzgojno izkušnjo pomaga tudi družinam, da postanejo kakor "Cerkev v malem", kjer je Jezus vedno navzoč. Marija je kot Božja vzgojiteljica zgled in pomoč staršem, ki polni vere in zaupanja vzgajajo otroke v dobre ljudi in resnične kristjane, da bodo veliko dobrega in lepega naredili za druge in tako dozoreli za Božje kraljestvo.

Cerkveni zbor poudarja, kako se Cerkev pri svojem apostolskem delovanju ozira na Marijo, ki je dala življenje Kristusu, da bi se po Cerkvi tudi v srcih vernikov rodil in raste v modrosti in milosti. V življenju je bila vzor materinske ljubezni, s katero naj bodo prežeti tisti, ki v poslanstvu Cerkve vzgajajo ljudi, jih duhovno oblikujejo in se trudijo za njihovo prenovitev (C 65).

Vzgajanje mladih in izobraževanje odraslih je danes nujno. Ljudje se namreč zavedajo dostojanstva in naloge, da dejavno sedolujejo v javnem življenju. Razglašajo pravice in dolžnosti do vzgoje otrok in staršev. Z novimi izkušnjami izboljšujejo vzgojne načine, da bi bili mladi deležni prave vzgoje, ki goji hkrati resnico in ljubezen.

Cerkev ima skrb za celotno človekovo življenje, tudi zemeljsko, kolikor je v zvezi z nebeško poklicanostjo. Vzgoja oblikuje

človekovo osebnost tako, da more doseči svoj končni namen in obenem koristiti skupnosti. Zato je treba skladno z napredkom psihološke, pedagoške in didaktične znanosti otrokom in mladim pomagati, da bodo razvijali svoje telesne, нравne in umske sposobnosti ter pridobili čut odgovornosti za urejanje življenja, ga prizadevno izoblikovali, da bodo sposobni za razgovor z drugimi in bodo radi sodelovali pri delu za skupno blaginjo.

Otroci in mladi imajo pravico do pravilnega ocenjevanja нравnih vrednot, ki se jih bodo osebno oprijeli ter bodo Boga globlje spoznali in ljubili. Kristjani s prerojenjem v Svetem Duhu postanejo Božji otroci, ki imajo pravico do krščanske vzgoje. To nas uči častiti Boga v duhu in resnici ter živeti v pravičnosti in svetosti ter napredovati do popolnega moža, do mere polne Kristusove starosti (Ef 4, 13). Razen tega se zavedamo svoje poklicanosti in v dejanju pomagamo pri krščanskem oblikovanju sveta.

Ker so starši dali otrokom življenje, so jih dolžni tudi vzgajati. Prav oni so prvi in glavni vzgojitelji ter pričevalci Boga za svojo družino. Njihove vzgojiteljske naloge ni moč nadomestiti tam, kjer bi manjkala. Naloga staršev kot družinskih vzgojiteljev je oblikovati družinsko obnobje, ki bo prežeto s spoštovanjem in ljubeznijo do Boga in do ljudi, blagodejno

vplivalo na celotno vzgojo otrok.

Družina je prva šola družbenih kreposti. Krščanska družina, ki jo bogatita milost in zakrament svetega zakona, otroke v skladu z vero od prvega detinstva navaja, da spoznavajo in častijo Boga ter ljubijo bližnjega. V družini dobijo prvo doživetje zdrave družbe in Cerkve. Starši naj se zavedajo, kakšnega pomena je resnična krščanska družina za življenje in rast Božjega ljudstva (KV 3 - 5).

Posebna vzgojna naloga pripada Cerkvi, ker je njena dolžnost, da vsem oznanja pot odrešenja, vernikom posreduje Kristusovo življenje ter jim skrbno pomaga, da dosežejo polnost tega življenja. V vzgojnem poslanstvu je na prvem mestu katehetski pouk, ki razsvetljuje in utrjuje vero, daje hrano življenju v Kristusovem duhu, vodi k zavestnemu sodelovanju pri bogoslužju in spodbuja k apostolski dejavnosti.

Starši in duhovniki naj bodo kot vzgojitelji v ljubezni povezani med seboj in z mladino polni apostolskega duha, da bodo z življenjem in besedo pričali za edinega Učitelja, Kristusa. Mladi naj se zavedajo vzvišenosti vzgojiteljskega poslanstva v družini in naj povečujejo Marijino blagodejno navzočnost ter učinkovito pomoč pri osebnem oblikovanju in vzgojnem prizadevanju.

Kristus, ki nam je bil dan po Mariji, hoče pri naši vzgoji Marijino sodelovanje. Njegova Mati kot vzgojiteljica prihaja med nas. Vstopa naj tudi v naše družine in življenje. Vzgojno delo ni odvisno samo od Kristusa in Marije, temveč tudi od nas in našega zavzetega sodelovanja. Bog želi, da z njim sodelujemo.

dr. Janez Jenko



ROMARSKI SHOD MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU

V mednarodnem letu družine se zgrnimo okrog Marije, matere in vzgojiteljice Jezusa Kristusa, da izprosimo slovenskim družinam ljubezen, slogo, pravo razumevanje in čut za duhovne vrednote ter ljubezen do življenja in otrok, naši domovine mir in bratsko sožitje, voditeljem pa prave modrosti in razsvetljenja Svetega Duha.

24. maj (torek)

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE

Maše kot ob nedeljah:

ob 7.00, 8.00, 9.15, 10.30 in 18.30

Ves dan priložnost za spoved, osebno molitev in prejem blagoslova Marije Pomočnice, s katerim je don Bosko od Marije izprosil za vernike neštete milosti, tudi čudežne.

27. na 28. maj

NOČNO BEDENJE MLADINE OB MARIJI

Vabljeni mladi, ki si hočejo izprositi veliko milosti za lepo in srečno mladost.

28. maj (sobota)

MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

9.00 začetek molitvenega srečanja

11.00 somaševanje vodi škof msgr. Alojz Uran

14.00 pete litanije Matere Božje, blagoslov z Najsvetejšim

Ves čas priložnost za spoved. Vsi, ki imate radi Marijo in ljubite Cerkev, darujte tudi to žrtev za nove duhovne poklice, da se udeležite tega molitvenega srečanja.

28. maj zvečer

SLOVESNA VIGILIJA IN NOČNO BEDENJE

18.00 molitev rožnega venca in priložnost za spoved,
prepevanje Marijinih pesmi

19.00 maša pri lurški kapeli, procesija z lučkami v cerkev, izročitev Mariji

22.00 začetek celonočnega bedenja pri Mariji

5.00 sklep nočnega bedenja z mašo.

29. maj (nedelja)

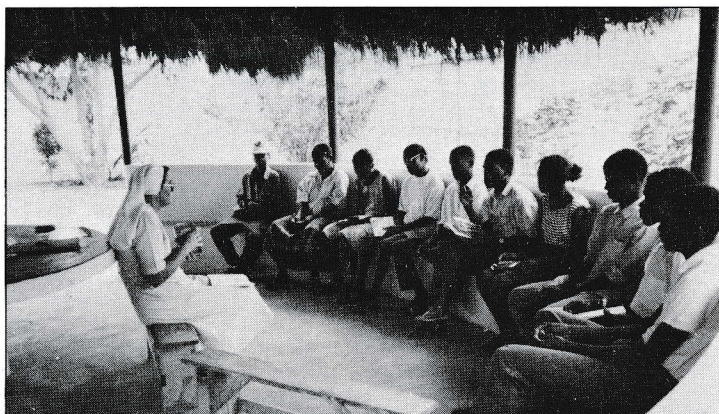
SHOD OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

Maše ob: 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 14.30 in 18.30

14.30 osrednja slovesnost; po sporedu v cerkvi, procesija z milostnim kipom Marije Pomočnice k lurški kapeli, tam maša, procesija v cerkev in sklepi blagoslov.

VERŽEJ

V nedeljo, 22. maja, bo romarski shod Marije Pomočnice v Veržeu. Slovesna maša bo ob 9.30, nato procesija s kipom Marije Pomočnice po verženskih ulicah. Ob 14.00 molitveno srečanje molivcev za duhovne poklice. Vabljeni!



V NEMIRNI ANGOLI

Z veseljem se oglašam bralcem Vestnika. Iz Slovenije sem odšla tik pred desetdnevno vojno, torej pred razglasitvijo samostojnosti. Ob vrnitvi sem kar globoko zadihala, ko sem opazovala nekaj povsem zunanjih znamenj države Slovenije. Upati je na več privatnega šolstva in sploh možnosti, da se počasi začne ustvarjati drugačna miselnost.

V Angoli sem našla podoben političen položaj, kot sem ga leta 1990 zapustila v Sloveniji. Zato mi ni bilo težko razumeti določenih odnosov med državo in Cerkvijo. Tudi način pastoralnega dela je podoben, kot je bil do nedav-

nega pri nas. V tem smislu se mi ni bilo težko privaditi delu in tudi nasploh misijonskemu življenju. Vendar moram priznati, da na marsikaj, kar bi misijonsko življenje od mene lahko zahtevalo, prej nisem niti preveč pomislila. Preprosto povedano: nekateri položaji, predvsem revščina - ubog način življenja ljudi, so me zelo prizadeli in presenetili, saj si je težko predstavljati, dokler se z določenim položajem ne srečaš. In na to se pač ne navadiš, ampak v notranjosti skušaš sprejeti. Vse pa te pritegne k večji zavzetosti in ljubezni do tega ljudstva, katerega trpljenje je večkrat krivično... Za takojšen stik z ljudmi pa mi je veliko pomagalo poznanje jezika (portugališčino, ki je uradni jezik, sem se prej naučila na Portugalskem), saj je komuniciranje zelo pomemben dejavnik za afriškega človeka.

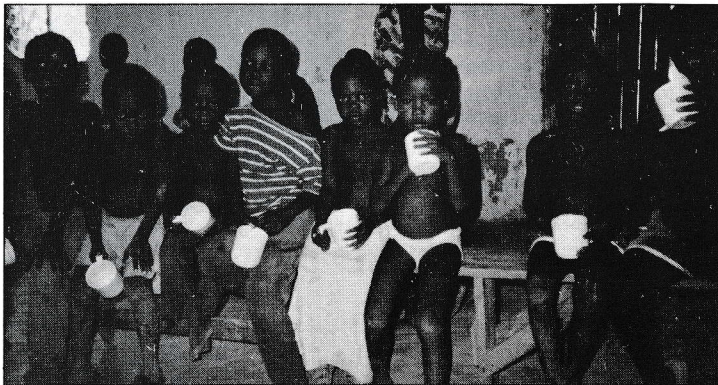
Angola preživlja poleg drugih problemov to, kar najbolj

muči človeštvo: vojno, na katero se ni mogoče navaditi, a v Angoli se z njo spoprijemljejo že 30 let. Najprej je bilo 14 let vojne proti kolonialni oblasti Portugalske, po razglasitvi neodvisnosti leta 1975 pa se je začela državljanska vojna. Ta je v svojem bistvu boj za oblast med dvema vodilnima strankama: obe sta komunistično usmerjeni. Delitev strank pa sovпада z dvema največjima plemenoma: Kimbundo je vodilna stranka MPLA, Umbundo pa opozicijska UNITA. V maju 1991 sta stranki podpisali mirovno pogodbo, ki je trajala do volitev septembra 1992. Ker pa rezultat ni bil zadovoljiv za obe stranki, se je v novembru ponovno začel oboroženi boj, najprej v glavnem mestu Luandi in se potem razširil na celotno Angolo.

Vojna močno pogojuje naše misijonsko delo. Beguncev je vse več; glavno mesto in predmestja so prenaseljeni. Tu živi tri od osmih milijonov ljudi. Zato nemalokdaj nasičujemo lačne, skrbimo za obleko in varno zatočišče. Seveda pa skušamo dati predvsem mladim tudi kaj konkretnega. V našem misijonu imamo šiviljsko šolo za dekleta; okrog 200 jih prihaja vsak dan. Poleg tega imamo še strojepisni tečaj in opismenjevanje za mlajše in mlade, ki nimajo možnosti za šolanje. Vendar je moje poslanstvo predvsem pastoralno delo: kateheza mladih in odraslih, priprava katehistov, katerim so zaupani najmlajši. Po vaseh pa odrasli katehisti skrbijo za službo Božje besede ob nedeljah. V župnijski cerkvi namreč ni prostora, da bi se vsi zbrali pri eni maši, zato se zbirajo po vaških kapelah, ki so zelo revno zgrajene. Trenutno se trudimo,

da bi jih z darovi misijskih prijateljev vsaj malo obnovili.

Cerkev v Angoli je praznovala leta 1991 500-letnico prihoda prvih misijonarjev in z njimi veselega oznanila. Ob praznovanju se je Cerkev zavedla, da je tudi tu potrebna nova evangelizacija. Cerkev čakajo velike naloge; ima pomembno vlogo tudi v družbenem dogajanju. Delo misijonarjev in pa beseda škofov so neprestani poziv k miru in edina tolažba in upanje za trpeče ljudstvo. Misijon je večkrat center in zatočišče za mnoge pred vojno. Tudi kristjani laiki, predvsem katehisti, znajo biti pravi pričevalci za pravičnost, ljubezen in mir. Le redki se vključujejo tudi v politično življenje; pripravljeni so tudi dati življenje za svoje prepričanje. V zadnjem času smo bili ponovno priče mučencev zaradi vere in pripadnosti določenemu plemenu. Mučenci pa so moč Cerkve.



Don Bosko je med angolskim ljudstvom navzoč že 12 let. Okrog 30 njegovih sinov deluje v šestih središčih. V oktobru (1993) pa bo 10 let prihoda tudi sester HMP. Zdaj nas je 13 v treh skupnostih. Je pa že tudi nekaj mladih sotrudnikov in tistih, ki simpatizirajo s salezijanskim

načinom življenja. Večkrat se po možnosti srečujemo, da si delimo veselje in skrbi našega misijonskega dela in skupno iščemo možnosti, da bi bilo naše delo čim bolj uspešno, predvsem med mladimi, ki jih je več kot polovica vsega prebivalstva. Le ti pa na žalost nimajo možnosti razvijati svojih mladih moči in sposobnosti. Osnovno šolstvo sicer obstaja, vendar nimajo vsi možnosti za šolanje. Srednja šola pa je dostopna le tistim, ki imajo denar, da si plačajo vpis. Zato se mnogo doraščajoče mladine ukvarja s prekupčevanjem, ker je tudi pošteno delo težko najti. Tisti, ki so na kak način vključeni v delo Cerkve in torej v misijskih središčih, pa le imajo možnost tu in tam, da si pridobijo kakšno praktično znanje in obenem dajo na razpolago svoje mlade moči. Če bo država odprta za pripravljenost Cerkve v odpiranju predvsem

poklicnih šol, bo njihova prihodnost zagotovljena. Gotovo bi bilo treba iskati tudi razne možnosti zaposlitve, saj ko koga naučiš delati, mu je treba tudi dati možnost, da lahko dela. V Angoli bi gotovo potrebovali še veliko misijonarjev, tudi laičkih sodelavcev, saj bi se z njihovo

pomočjo dalo odpreti šole in morda tudi proizvodnjo, na primer šivanje za dekleta in razne obrti za fante. Vendar je o tem trenutno težko konkretno razmišljati, ker vojna tega ne dovoljuje. Upamo pa, da se bo tudi v Angoli umirilo in bo možno vključiti kaj več tudi laičke sodelavce.

Vsakdo pa nam lahko tudi sedaj na kak način pomaga: prvo, da nas podpira z molitvijo in žrtvijo, da tisti, ki so na "bojnem polju", ne omagamo; dobrodošla je tudi gmotna pomoč, predvsem denarna, ki najhitreje in najlažje pride do nas. Na naših trgih potem lahko kupimo najpotrebnejše. Če imas denar, se kar vse dobi. Izkoristim priložnost, da se zahvalim vsem tistim, ki nas že podpirajo s svojimi darovi, tudi nekatere veroučne skupine. Vsak tolar pripomore, da nasitimo lačne trebuščke in kupimo sredstva za katehezo in šolo. Hvala tudi vsem, ki se pisno oglašate; tudi to je dragoceni dar, da sem tako vedno v stiku z domovino. Pri tem mi pomagajo tudi Družina, Misijonska obzorja, Salezijanski vestnik, ki jih redno dobivam. Četudi sem edina Slovenka v Angoli, se ne počutim osamljeno, saj sem na tak ali drugačen način vedno povezana z domovino in upam, da bo tako tudi naprej.

Bogu in Mariji sem hvala-ležna, da morem tudi jaz prinašati veselo oznanilo ljubezni in dobrote najpotrebnejšim in tako v Cerkvi sodelovati pri Kristusovem odrešenjskem poslanstvu.

*s. Zvonka Mikec
Casa Dom Bosco
C. P. 3725
LUANDA - Angola*

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Šolsko leto se je že krepko prevesilo v drugo polovico in se hitro izteka. Za nami je že drugo od treh ocenjevalnih obdobj, v katerem so vsi oddelki izboljšali svoj uspeh v šoli. Razveseljivo je, da je najmlajša generacija študijsko zelo kvalitetna in vsestransko zavzeta.

Seveda je naša skrb usmerjena v novo šolsko leto. Tako kot druge srednje šole, smo tudi pri nas pripravili informativna dneva. Zanimanje za šolanje pri nas je tudi letos zelo veliko. Glede na število oddanih prošenj za vpis je očitno, da ne bomo mogli sprejeti vseh, ki bi se želeli vpisati na našo šolo. Pomenljivo je, da večina novih dijakov izve za našo šolo in se zanjo odloči prav zaradi nasvetov in pričevanja dijakov, ki že obiskujejo našo šolo in bivajo v Domu. Večina na novo vpisanih želi bivati v Domu Janeza Boska.

Ko vpisujemo nove dijake, se dobro zavedamo, da zanje trenutno nimamo prostora ne v gimnaziji ne v domu. Velik gradbeni poseg je trenutno naša največja skrb. Zgolj človeško gledano, ni razlogov za optimizem, toda v veri čutimo, da moramo naprej. V tem prepričanju smo skupaj z mladimi opravili devetdnevnicu k sv. Jožefu. Vsak mesec skupaj mašujemo za vse dobrotnike Sklada in ne mine dan, ko se ne bi v molitvi spomnili vseh dobrotnikov.

V kratkem pričakujemo gradbeno dovoljenje, čemur bo sledil dokončni dogovor z izvajalci del. V drugi polovici maja naj bi že začeli z nekaterimi deli. Večina dijakov in dijakinj je izrazila pripravljenost, da vsaj del počitnic pomaga pri obnovi svojega doma in šole.

Hvaležni, da ste in ostajate z nami, se Vam tudi za naprej iskreno priporočamo.

Lojze Dobravec,
ravnatelj salezijanskega zavoda Želimlje



VAŠI DAROVI

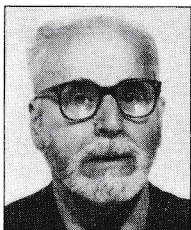
Do 30. marca 1994
ste v Sklad Gimnazije
Želimlje darovali:

Adamič Z., Aleksander V., Andolšek M., Androjna B., Artnek M., Babič J., Bak J., Bakan J., Belaj Z., Berce A., Berginc B., Beričič P., Biderman druž., Birtič F., Blagovič Š., Bojanovič M., Božič A. in Z., Bregar A., Brodarič M., Bučer B., Budin S. in F., Camplin T., Cankar F. in M.(2x), Cerjak D., Cimerman I., Cuderman A., F. in V., Colner C., Čepin T., Černivc V., Čibej J., Což F., Čuk F., Debeljak druž., Dejak, Dežman I. in M., Dobravec M., Dobrotniki iz Hamiltona, Dolenc L., Dolinar A. in R., Dragar druž., Drnovšek A., Elsner R., Erlah A., Falnoga, Ferenčak I. in F., Faljnik A., Flajs O., Flegar M., Frelih I., Fridan M., Fric A., Golob A. in B., Gomivšek P. in M., Gorenc M., Gorše I., Gostič M., Grašič N., Grčar T.(2x), Grdadolnik I., Gregorc druž., Gregorič D. in M., Grisanci A., Guna M., Guštrin M., Habjan J., Hočevnar druž., Horvat A., Hren P., Hribar J., Hribšek J., Hribšek A.-J., Hrvatini I., Hudina A., Imperl I., Intihar Z., Jakob A., Jakopič druž., Jakopič M. in Z., Jakša J., Jamnik M., Jarc M., Javoršek B., Jelinčič H. in Z., Jeras M., Jerebič A., Jerič M., Ješe A., Jug F., Kalan O., Kališnik K., Kapus M., Kastaneto M., Kavčič I., Kelhar druž., Kežman R., Klemenčič F., Klobučar M., Knap A., Knavs M., Knez J., Knific P., Kociper Š., Koler I., Končar R., Kop M., Kopeinig J., Korenč I.(2x), Kostrevc M., Košir druž., Košir M., Kotnik P. in Š., Kovačič V., Kovač P., Kozinc P., Krajnik M.(2x), Kranjc C., Krošelj A., Krzner M., Kumprej U., Kunstelj J., Kuralt A., Kure Z.(2x), Lamovšek M., Legat A.(2x), Lekšan M., Lenarčič druž., Likar A., Logar B. in J., Luin B., Lukan M., Macerl I., Maček T., Majcen K., Majda-Ksaverija, Marinčič A., Marolt M. in N., Matko E., Mavsar T., Medved F., Meglič I. in



Jože Miklič

r. 30. I. 1917 - + 22. III. 1994



Vem je zaprosil za noviciat, ki ga je zaključil na Radni s prvimi zaobljubami leta 1937. Po maturi je odšel študirat v Rim, kjer je bil 17. marca 1947 posvečen v duhovnika. Študij filozofije je nadaljeval na Gregoriana, kjer je tudi doktoriral.

Potem je bil vodič v Kalistovih katakombah, kaplan v Dolini pri Trstu, profesor filozofije v Hannoveru in Wiesbadnu (Nemčija), v Cremisanu (Palestina) in v Nave (Italija). Leta 1969 so se pojavile težave s srcem, nakar je prišel v salezijanski zavod v Bologni, kjer je ostal do smrti.

Zanj je bila značilna obširna kultura, občutljivost za človeka in krščanska razsežnost življenja. Ob filozofiji se je zanimal za parapsihologijo; spoznaval je, kako se v človeku prepleta zemeljsko in duhovno, naravno in nadnaravno, fantazija in usoda, nebo in zemlja.

Ko je bolezen pripravljala zadnje napade, je govoril: "Moram biti pripravljen. Nebeški Oče že ve, česa potrebujemo." V teh besedah je veliko soglasje z Antonom Rosminijem (iz čigar filozofije je doktoriral): "Ti, Gospod, ki vladaš kreposti, sodi mirno, z nami pa razpolagaj po svoji veliki spoštljivosti."

Pogreb rajnega Jožeta je bil v Bologni 24. marca. Pogreba so se udeležili trije sobratje iz domovine in tako zastopali vse sobrate, ki smo rajnega občudovali zaradi njegovega izrednega znanja in velike ljubezni do domovine. Naj nam pri Bogu izprosi novih poklicev, ki bi z enako predanostjo in ljubeznijo delali za Božjo slavo in odrešenje ljudi.

Stane Okorn

Mihael Zadavec

r. 30. VIII. 1920 - + 27. II. 1994

V ponedeljek, 1. marca popoldne, smo se v Odrancih poslovili od skrbnega in dobrega očeta Mihaela.

Poročil se je zelo mlad z vernim kmečkim dekletom Julijano (sedaj že rajno). Rodilo se jima je pet otrok: dva fanta in tri dekleta.

Življenje ga je preizkušalo. Interniran je bil v madžarsko vojsko, končal pa v ruskem ujetništvu. Pri-povedoval je, da ga je rešila molitev in zaupanje v Škapulirsko Božjo Mater; svetinjico je nosil okoli vratu. Ko se je vrnil, se je ves posvetil trdemu kmečkemu delu. Ljubil je prekmursko zemljo kot le malokdo. Z mamo sta si postavila lepo hišo, v kateri smo se otroci dobro počutili.

Oče je bil globoko veren mož. Po mami smrti je šel vsako jutro k maši; tam je prejemal moč, da je premagoval osamljenost in bolezen. Bil je cerkveni odbornik in je rad pomagal pri gradnji odranske cerkve, in to s tako zagnanostjo, kot bi bilo vse samo od njega odvisno.

Bog mu je dal lep glas; kot cerkveni pevec je prepeval Bogu v čast skoraj vse do smrti. Tudi letos se je veselil, da bo pel Pasijon, pa ga je že v nebesih.

Ko smo otroci odhajali od doma, je vsakega spremljal z ljubeznijo in se zanj zanimal. V čast si je štel, da se je njegova hči odločila za redovni poklic pri sestrah Marije Pomočnice. Z očetovsko skrbjo in ljubeznijo me je spremljal in se zanimal za moje delo, se veselil uspehov in vsega dobrega.

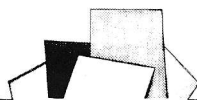
Sedaj nas bo še bolj spremljal in nam bo bliže, saj nas je imel vse rad. Bog naj mu bo bogat plačnik za vse dobro, kar nam je storil. Bog daj, da bi po njegovem zgledu v zvestobi Bogu in Mariji kot zgledni kristjani šli po njegovih stopinjah.

s. Marta

Opravičilo:

V prejšnji številki Vestnika (SV 2/94) je bilo pomotoma zapisano, da je umrla Marija Krotec; rajni je bilo ime Ana.

P., Mencin D., Meško C., Meutentschitz F., Miklavžin I., Milavec L., Mir M., Mirt A. in J., Modic, Močilnik K., Mrzel S. in I., Nagode I., Nahtigal R., Nardin druž., N.N. Ljubljana, N.N. po Cuderman B., N.N. po Duh S., N.N. po Hočevar S.(2x), N.N. po Jenko J., N.N. Škofja Loka, Novak A.(2x), J., K. M. in T., Oblak J., Obreza P., Obrulk M., Ogrin J., Okoliš, Oman Š., Onušič I., Osredkar P., Osvald P., Ozvatič druž., Paper H., Pavlič M., Pavšek M., Pečar B., Pečar-Zorko, Perko A., Perušek G., Pestotnik O., Petrič F., Pezdirc C. in T., Pilič M., Pilingner M., Pirc M., Plahutnik P., Pleskovic, Plevčak M., Pokorn J., Poljšak A.(2x), Potočnik druž.(2x), Povirk S., Prelesnik M., Preskar R., Primožič T., Pučel J., Ramovš M., Rajh F., Ramšak M., Remc F. in K., Repič A., Resman M., Resnik I. in P., Reven M. in N., Rode J.(2x), Ruparčič M., Rupnik P. in S., Rutar M., Rutar U., Sajko A., Salez. skupnosti z Rakovnika, Trstenika in Želmelega, Salobir C., Simnovčič, Skornšek M., Skubic druž., Stanonik M., Starkež C., Sterle, Stožik Z., Sušnik H., Svetek M., Škapin M. in S.(2x), Škrabec J., Škurca druž., Šmid L., Šorn J., Špan A., Špendov A., Štefančič M., Štern J., Štriclif J., Štrus J., Štuhec F., Tasič F., Terpin F., Tomažič M.(2x), Tramte druž., Trglav F., Truden, Turk A., ss. Usmiljenke, Veber F., Vehovec P., Verenšek F., Vergelj M., Vimpolšek L., Vinčec druž., Vode-Dolenšek J.(3x), Vode F., Vrtačnik M., Vukšinič J., Wagner P., Wolhar M., Zabukovšek T., Zajc P., Zalar druž., Zalesnik E., Zalokar J. in M., Zelenc N., Zelič K., Zelko V., Zoran M., Zorko H. in K., Zupan A., Zupanc A., Zupančič M., Zupanič A., Žagar Č., Žebovec M., Željko N., Žerjav, Žerjav M., Žibert M., Žibert M. in F., Žižek M., Žup. urad Ankaran, Žup. urad Struge, Žup. urad Škofja Loka in več neimenovanih bralcev Salezijanskega vestnika.



Spoštovani!

V Vestniku sem brala, da želite letos, ko je leto družine, objavljati "življenjepise" posameznih družin; zato sem se odločila, da vam napišem tudi jaz o svoji družini.

Z možem sva stopila na skupno življenjsko pot pred 35-imi leti in si ustvarila skupni dom v Stični na Dolenjskem. Za to pot sva se odločila kljub temu, da sva imela zelo težke življenjske okoliščine, vendar z vso ljubeznijo in Bogu vdano. K poroki se nisva peljala z avtom ali z več avtomobili, tako kot dandanes, pač pa z vlakom v Ljubljano, potem pa peš in domov enako. V cerkvi na Kodeljevem naju je poročil možev bratranec g. Ciril Zajec, salezijanec.

Že prvi dan zakonskega življenja sva sklenila, da bova vsak večer skupaj molila rožni venec in prosila Boga, da bi mogla vzgojiti vsaj en duhovniški ali redovniški poklic. To obljubo sva izpolnjevala res vsakodnevno.

V zakonu se nama je rodilo sedem otrok, štiri dekleta in trije fantje. Nikdar nisva premišljevala, koliko naj bi jih bilo, pač pa sva jih sprejemala z velikim veseljem vsakega posebej, kolikor nama jih je Bog namenil. Živelimo zelo skromno v tesnem stanovanju in tudi s hrano smo morali zelo varčevati. Živelimo skupaj z mojimi starši, ki so nama pazili otroke, midva pa hodila v službo, da smo lahko povečali in izboljšali stanovanje, obenem pa pomagali staršem pri poljskem delu. Skrb za otroke in njih vzgojo - to je bil najim življenjski cilj. Otroci, posebno starejši, so bili v otroški dobi zelo bolehn, veliko sva prejokala in prebedela ob njihovih bolniških posteljah, večkrat sva jih morala dati tudi v bolnišnico. Ko smo si toliko pomagali, da smo popravili in

povečali stanovanje, se je tudi zdravstveno stanje otrok izboljšalo, vendar sva žrtvovala nešteto prečutih noči, skrbi zaradi boleznih otrok, skrbi za preživetje, za gradnjo stanovanja in podobno.

Vse te navedene težave in težke življenjske preizkušnje pa sva prenašala z veseljem do otrok, kateri so bili nama res v veliko veselje in zadovoljstvo. Z njihovo vzgojo nisva imela nikdar problemov. Otroci so imeli prvo vzgojo pri skupni vsakodnevni večerni molitvi rožnega venca, katero je vsak večer začel spoznavati že v prvem letu življenja, ko je začel sklepati ročice že na kolenih staršev. Z nama so hodili redno k sveti maši, naučili se prejemati svete zakramente in živeti po zgledu staršev. Poleg molitve so se vzgajali ob pripravah na pričakovanje božiča, saj so komaj čakali, da naredimo jaslice in spečemo potico, počistimo vse za prihod novorojenega Božjega Deteta. Enako so se veselili priprav na veliko noč in za druge cerkvene praznike, ker sva jim vedno razlagala njihov pomen. Mož jih je ob zimskih večerih zbiral okrog sebe na topli peči in jim razlagal razne verske in druge običaje ter razne doživljaje, jaz pa sem poleg opravljal razna gospodinjstva dela. Še sedaj, ko so odrasli, se radi spominjajo prelepih uric na topli krušni peči ob očetovem pripovedovanju.

Ko sem imela 20 let zaposlitve, mi je nenadoma zbolela mama, oče pa je že tri leta prej umrl, zato sem pustila službo in ostala doma. Mamo sem imela dve leti na bolniški postelji. Z vso skrbjo in z veliko ljubeznijo sem se posvetila skrbi za bolno mamo, vzgoji otrok in vsakodnevnemu delu, mož pa je odhajal v službo. Tako so otroci počasi odrasčali in tplem in ljubečem družinskem okolju. Večkrat smo imeli tudi občasne družinske

sestanke, pri katerih smo si lahko med seboj povedali razne napake, nepravilnosti, napake glede vedeja v šoli, v cerkvi ali doma in podobno. Opazila sem, da so ta družinska družjenja zelo pripomogla pri vzgoji. Otroci so se pri tem naučili medsebojnega spoštovanja, pomoči pri učenju, spoštovanja do soljudi, vedenja, dostojnega govorenja. V naši družini se še sedaj nikdar ne sliši kletvin, zmerjanja ali podobnega, doživljali smo res in še doživljamo oazo družinskega miru, ljubezni in medsebojnega spoštovanja. Bog nas dobrotno spremlja s svojim blagoslovom.

Ko so otroci odrasli, se je začelo naše družinsko gnezdo manjšati. Trije otroci so se poročili - imava že osem vnučkov. Sad 33-letne molitve pa je odločitev najinega petega otroka Francita, da se je odločil za redovniški poklic pri cistercijanih v Stični.

Ko smo šli ob prejemu prvega svetega obhajila sina Stankota skupaj z vso družino na obisk na Rakovnik h g. Cirilu Zajcu, takratnemu župniku, je g. Ciril vprašal najine otroke, kateri se bo odločil, da bo šel po njegovih stopinjah v duhovniški ali redovniški poklic. No, Franci se še ni upal reči ničesar, saj mu je bilo komaj pet let, vendar sedaj zelo rad pripoveduje, kako mu je g. Ciril vžgal takrat prvo iskrico veselja za to lepo odločitev. To željo je zaupal kot 8-letni fantič opatu g. Nadrahu z obljubo, da bo prišel k njim, ko bo odrasel. G. opat je to obljubo sprejel z nasmehom in s pripombo, da jim bo povedal, če bo še tega mnenja, ko bo star 18 let. Res je izpolnil obljubo - sedaj je že dve leti redovni brat v stiškem samostanu.

Družina Kastelic
Stična 37
61295 Ivančna Gorica

SALEZIJANSKI KOLEDAR

maj

6. sv. Dominik Savio, zavetnik mladine
13. sv. Marija Dominika Mazzarello, soustanoviteljica sester HMP
18. bl. Leonard Murialdo
24. Marija Pomočnica, glavna zavetnica salezijanske družine
- 27./28. molitveno bedenje mladine na Rakovniku
28. molitveni dan za duhovne poklice na Rakovniku
29. spomladanski romarski shod

junij

4. mladinsko srečanje Čarno jezero (na Rakovniku)
23. sv. Jožef Cafasso, don Boskov duhovni voditelj
24. spominski dan Marije Pomočnice,
26. zadnja nedelja, na Rakovniku ob 14.30

Srečanje družin v Želimlju

* 1. maja

* 5. junija (in ne 12., kot je bilo prej objavljeno!)

Začetek ob 9. uri, sklep ob 16. uri. Program: molitev, predavanje, pogovor po skupinah, kosilo in družabno srečanje. Predaval bo dr. Vinko Potočnik. Poskrbljeno bo tudi za otroke.

Prijave:

Salezijanci (J. Potočnik)

Želimlje 46

61292 Ig pri Ljubljani

Tel.: 061/662-426; 662-012

MLADINSKA DUHOVNA SREČANJA

POHORJE

17. - 20. julij;
4. - 8. razred

Dominikov dom na Pohorju pri MB koči. Dostop: v Hočah pri MB zaviti na Pohorje - Areh. Avtobus iz MB na Pohorje (Areh) ob 16.00 na peronu števil. 2/3 do postaje Framski slap (križišče), potem še ca. 25 min. peš po cesti v smeri Glažute (Kagarjev - Dominikov dom), ali 10 minut po bližnjici.

TRSTENIK

29. junij - 02. julij;
4. - 7. razred

Vasica (mežnarija pri cerkvi) pri Kranju ob vznožju Storžiča. Avtobus (peron 7-9) iz Ljubljane v smeri Kranj - Golnik ob 17.45.

KOPRIVNIK

25. julij - 28. julij

29. julij - 01. avgust

za fante in dekleta končanega 8. razreda in srednješolce

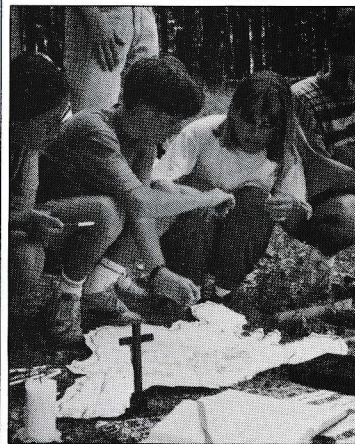
Avtobus iz Ljubljane v Bohinjsko Bistrico ob 12. ali 13. uri, iz Boh. Bistrice na Koprivnik (Gorjuše) ob 14. ali 15. uri.

BLED

10. - 13. julij; 4. - 7. razred

Avtobus iz Ljubljane (peron 7-9) pelje vsako uro, na Bledu bo nekdo čakal na postaji in pospremil na Partizansko ulico 6, kjer imajo svoj Dom duhovnih vaj sestre salezijanke.

Začetek vedno proti večeru (med 17. in 19. uro), sklep s kosilom.



DUHOVNE VAJE ZA PRIJATELJICE BETANIJE IN ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

na Brezjah
od 12. do 15. junija 1994.

Prijave sprejema:

Ivan Zupan
Rakovniška 6 p.p.4
61108 Ljubljana
Tel.: 061/127-30-28



Potem je Gospod določil še drugih dvainsedemdeset
in jih poslal pred seboj po dva in dva
v vsako mesto in kraj, kamor je sam nameraval priti.

Rekel jim je:

"Žetev je velika, delavcev pa malo.
Prositate torej Gospoda žetve,
naj pošlje delavcev na svojo žetev.
Pojdite! Pošiljam vas..."